Raftul Denisei

Care Santos
Francesc Miralles

Cel mai frumos loc din lume e chiar aici

roman

BESTSELLER INTERNAȚIONAL

HUMANITAS fiction

Care Santos
Francesc Miralles

Cel mai frumos loc din lume e chiar aici

Traducere din spaniolă de
CORNELIA RĂDULESCU

HUMANITAS fiction

Care Santos s-a născut în 1970, în oraşul Mataro, Barcelona. A studiat mai întâi dreptul, apoi filologia la Universitatea Autonomă din Barcelona. Este autoarea a 11 romane, şase volume de proză scurtă, două volume de poezii, precum şi a numeroase cărţi premiate pentru copii şi adolescenţi. La Editura Humanitas Fiction i-au apărut romanele *Încăperi ferecate* (*Habitaciones cerradas,* 2011) în 2013, *Aerul pe care îl respiri* (*El aire que respires,* 2013) în 2014 şi *Poftă de ciocolată* (*Desig de xocolata,* 2014; Premio Ramon Llull) în 2016. Noul ei roman, *Media vida*, e încununat, în 2017, cu Premio Nadal. Opera lui Care Santos e publicată în peste 20 de ţări.

Francesc Miralles s-a născut în 1968, la Barcelona. A studiat literatura germană la Universitatea din Barcelona. Este un scriitor prolific de succes, jurnalist şi muzician. Printre romanele sale pentru adolescenţi se numără *Un haiku per a l'Alícia* (2002, Premio Gran Angular) şi *Interrail* (2007, Premio Columna Jove). Romanul său *Amor en minúscula* (2006; în curs de traducere la Humanitas Fiction) a apărut deja în peste 20 de ţări. Este autorul mai multor volume de psihologie practică, de asemenea bestselleruri. Cărţile semnate împreună cu Alex Rovena sunt traduse în peste 12 limbi.

Din 2008, când a apărut în spaniolă, romanul *Cel mai frumos loc din lume e chiar aici* (*El mejor lugar del mundo es aquí mismo*) şi-a început o spectaculoasă traiectorie internaţională.

Pentru Sandra Bruna,
întotdeauna magică

Să nu daţi uitării primirea de oaspeţi, căci unii,
prin ea, au găzduit fără să ştie pe îngeri.
EPISTOLA CĂTRE EVREI, 13:2

Nu plânge pentru că ceva s-a sfârşit;
zâmbeşte pentru că a existat.
L.E. BOURDAKIAN

PARTEA ÎNTÂI

CELE ŞASE MESE ALE MAGICIANULUI

Sub un cer lipsit de vise

Duminică după-amiază nu e un moment potrivit pentru a lua decizii, mai ales dacă luna ianuarie acoperă oraşul cu o mantie cenuşie care înăbuşă visele.

Iris ieşise din casă după ce mâncase singură în faţa televizorului. Până la moartea părinţilor ei în acel accident de maşină, nu dăduse importanţă faptului că nu avea un partener. Poate că, dintr-o timiditate incurabilă, i se părea aproape normal ca, la treizeci şi şase de ani, experienţa ei sentimentală să se fi limitat la un amor platonic neîmpărtăşit şi la câteva întâlniri fără „va urma".

Şi totuşi, după tragicul eveniment, totul se schimbase. După plicticoasele zile de lucru ca telefonistă la o companie de asigurări, nu se mai putea bucura de sfârşitul de săptămână petrecut în familie. Acum era singură. Iar cel mai rău era că-şi pierduse chiar şi capacitatea de a visa.

Fusese o vreme când Iris era în stare să-şi imagineze tot soiul de aventuri care să-i dea sens vieţii. Se vedea, de pildă, lucrând la un ONG, unde un coleg tot atât de retras se amoreza de silueta ei şi îi jura în tăcere dragoste eternă. Comunicau prin poezii al căror mesaj doar ei îl înţelegeau, amânând clipa sublimă în care aveau să se contopească într-o îmbrăţişare fără de sfârşit.

În duminica aceea, pentru prima dată îşi dădu seama că şi asta se sfârşise. După ce a strâns masa şi a stins televizorul, o tăcere apăsătoare s-a înstăpânit în micul ei apartament. Simţind că-i lipsea aerul, deschise fereastra şi văzu cerul plumburiu şi fără păsări.

Ieşind în stradă, avu o presimţire neagră. Nu se îndrepta spre un loc anume, însă presimţea că o paşte ceva teribil, care o atrăgea asemenea unei genuni.

Ca în fiecare duminică, cartierul rezidenţial în care locuia Iris era la fel de pustiu ca sufletul ei. Fără să ştie de ce, se îndreptă ca un automat spre podul pe sub care circulau trenurile regionale.

Un vânt îngheţat şi şuierător îi ciufulea părul, în vreme ce ea privea la hăul brăzdat de liniile de cale ferată ca nişte cicatrice sclipitoare. Iris se uită la ceas: era cinci după-amiaza. În curând avea să treacă trenul care mergea spre nord. Duminica trecea câte unul din oră în oră.

Ştia, cu trei secunde înainte să apară, că podul avea să vibreze de parcă ar fi anunţat un mic cutremur. Exact intervalul în care să se aplece peste hău şi să se lase învinsă de forţa gravitaţiei. Un zbor scurt, apoi trenul avea să o izbească chiar înainte de a atinge solul.

Totul avea să se petreacă extrem de rapid. Şi ce înseamnă o clipă de durere în comparaţie cu o viaţă plină de amărăciune şi dezamăgire?

O întristă doar gândul la tot ce lăsa neterminat. Şi, într-un fel, o nemulţumea faptul că urma să le facă neplăceri călătorilor, fiindcă serviciile feroviare aveau să se întrerupă în timp ce corpul lipsit de viaţă avea să aştepte sosirea procurorului şi a medicului legist. Noroc că duminica sunt puţini pasageri, iar oamenii nu sunt prea grăbiţi. Drept care n-aveau să piardă nicio întâlnire importantă, iată ce o mai consola.

În timp ce se gândea la toate acestea, podul începu să vibreze, iar ea simţi cum corpul ei se apleca în mod spontan înainte. Era gata să închidă ochii ca să accepte mai uşor căderea, când o bubuitură care răsună în spatele ei o făcu să se oprească.

Iris se răsuci cu inima bătându-i nebuneşte din cauza sperieturii şi zări un puşti de vreo şase ani. În mână ţinea încă rămăşiţele balonului pe care-l înţepase ca s-o sperie. Râse către ea şi o luă la goană pe stradă, în jos.

Îl urmări cu privirea, în timp ce o sudoare rece îi scălda ceafa şi mâinile. Ar fi vrut să alerge după el. Dar nu ca să-l certe, cum credea copilul, ci ca să-l îmbrăţişeze pentru că-i salvase viaţa. Dar până să se mişte din loc, o grăsană îmbujorată apăru de după colţ şi îl strigă:

— Ángel!

Copilul se grăbi să-şi apuce mama de mână, aruncând spre Iris o privire în care se citea teama că ea avea să-l pârască pentru năzdrăvănie.

Dar Iris numai la asta nu se gândea. Plângea fără oprire, pentru că începea să-şi dea seama ce fusese pe punctul să facă.

După ce lacrimile i s-au oprit şi i s-a limpezit privirea, ochii i-au căzut pe o cafenea din colţ pe care n-o văzuse niciodată, deşi trecea des pe acolo.

„O fi nouă”, îşi zise, deşi aspectul localului nu venea în sprijinul acestei supoziţii. Putea trece drept un pub irlandez, toate erau atât de asemănătoare, numai că acesta avea un aer de autenticitate care-l făcea unic. Înăuntru, două lămpi cu lumină gălbuie atârnau peste nişte mese rustice, surprinzător de pline la acea oră dintr-o zi de duminică.

Dar ceea ce-i atrase mai cu seamă atenţia fu firma luminoasă care pâlpâia deasupra intrării, ca şi cum ar fi vrut să o cheme acolo. Iris se opri o clipă şi citi cu glas scăzut:

CEL MAI FRUMOS LOC DIN LUME
E CHIAR AICI

Ca norii care trec

Un nume cam prea lung şi prea ciudat pentru o cafenea. Şi poate chiar asta – era curioasă din fire – a făcut-o să intre. Când a trecut pragul, niciunul dintre clienţi nu a înălţat capul s-o privească, parcă nici nu o observaseră.

Doar bărbatul din spatele tejghelei, un om destul de bătrân, cu o coamă de păr alb, a salutat-o cu un zâmbet, semn universal de ospitalitate.

Din cele şase mese, cinci erau ocupate de perechi sau grupuri de prieteni, care vorbeau cu glas atât de scăzut, că nu se auzea nimic.

Dat fiind că prin zonă treceau mai mereu aceleaşi persoane, Iris s-a mirat că nu recunoştea pe niciunul dintre clienţii cafenelei, unde tocmai atunci se auzea un cântec mai vechi al celor de la Beatles. Cântecul îi plăcuse mult pe când era adolescentă:

And in the end, the love you take is equal to the love you make...[1]

A stat o clipă să asculte cântecul care îi provoca amintiri pe cât de plăcute, pe atât de îndepărtate. Era gata să plece, când omul cu păr alb i-a indicat cu un gest că se putea aşeza la masa liberă.

Iris n-a îndrăznit să nu-i dea ascultare.

De parcă faptul că ascultase muzica o obliga acum să şi comande ceva, s-a aşezat cuminte la masă şi a cerut o ciocolată caldă.

După ritmul energic al Beatles-ilor a urmat o baladă lentă a lui Leonard Cohen: *I'm Your Man*.

În timp ce-şi apropia ceaşca de buze, Iris s-a simţit dintr-odată bine. Parcă era, cumva, primită în rândurile lor de străinii aceia din cafenea care-şi vorbeau în şoaptă.

A închis pe jumătate ochii, în timp ce-şi traducea în minte melodia cantautorului din Quebec, care fusese bucătar într-un templu zen – asta citise într-o revistă – înainte de a reveni pe scenă. Balada spunea cam aşa: *Dacă vrei un doctor, te voi examina bucăţică cu bucăţică. Dacă vrei un şofer, te poţi urca chiar acum. Iar dacă vrei să mă iei la o plimbare, ştii bine că poţi, pentru că...*

— ...sunt omul tău.

Speriată, Iris a deschis ochii.

Crezuse că a auzit în gând glasul acela masculin şi grav, numai că la masă, în faţa ei, era aşezat un bărbat. O privea curios, în timp ce-şi sprijinea bărbia în palmă. Să fi fost cam de vârsta ei, deşi părul uşor cărunt îi dădea un aer mai matur decât o făcea tenul lipsit de riduri.

Corect ar fi fost să-i spună să plece imediat, şi-a zis ea. Normele de bază ale educaţiei cer ca, deşi localul e plin, să ceri voie înainte să te aşezi la o masă. Numai că ea, uluită, a întrebat:

— Cum de-ai ghicit...?

— ...că îţi traduceai cântecul? a întrebat-o acelaşi glas pe care-l auzise cu ochii închişi. E ceva absolut normal în cafeneaua asta şi la masa asta.

— Ce vrei să spui? a întrebat ea după o pauză de câteva secunde.

Îndată i-a părut rău că-l tutuise, numai că bărbatul îi inspira încredere. Ca şi cum n-ar fi fost complet străin.

— Ne aflăm într-un loc special, a făcut el un gest spre tejghea. Patronul nu e un om oarecare.

A tăcut, aşteptând ca el să continue. Necunoscutul a venit cu lămuriri, coborând şi mai mult vocea:

— E un iluzionist. Unul dintre cei mai buni. Dar şi un om de lume. A avut mult succes, dar de câţiva ani s-a retras.

— Un iluzionist?

— Exact, un magician. Un prestidigitator de modă veche. El ţi-a servit ciocolata.

Uluită, Iris a privit instinctiv spre tejghea. Omul cu păr alb a aprobat dând din cap. L-a privit mai atent: ştergea pahare, mai multe şiruri.

O ocupaţie banală, şi totuşi avea ceva special. Mişcările lui nu erau cele ale unei persoane în vârstă, de parcă trupul său ar mai fi păstrat vigoarea anilor tinereţii. Avea un aer în acelaşi timp decadent şi distins, ca un june-prim dintr-o fotografie veche.

Tânărul cu păr cărunt şi-a continuat explicaţiile.

— Nu numai patronul e special, ci şi localul. Fiecare masă are nişte însuşiri ciudate.

— Ce fel de însuşiri?

— Să zicem că e vorba despre un soi de magie. Iris era convinsă că necunoscutul o lua peste picior, aşa cum fac adulţii cu copiii naivi. A observat inelul pe care-l purta pe policar. Cunoscuse o singură persoană care purta inel pe degetul mare: tatăl ei. Faptul insolit i-a dat imediat o senzaţie de bine. Mai mult, dintr-odată îi era simpatic bărbatul care o lua peste picior vorbind cu un uşor accent străin.

— Nu zău? Şi în ce ar consta magia mesei la care stăm?

— Păi, cine se aşază pe locul pe care stau eu poate citi gândurile celui care stă pe locul tău. De-asta am ştiut că traduceai cântecul lui Leonard.

— Aiureli, a răspuns ea cu o siguranţă care nu o caracteriza. Precis că mi-ai citit pe buze şi ai vrut să te dai mare.

— Mai vrei o dovadă? a contraatacat el amuzat, lăsându-se pe spătarul scaunului. Uite că ţi-o dau: chiar acum te gândeşti că nu m-ai

văzut niciodată prin cartier. Te întrebi ce caut aici şi de unde vin, căci, deşi îţi vorbesc bine limba, ţi-ai dat seama că intonaţia nu e tocmai cea naturală.

Era logic ca Iris să-şi cunoască din vedere vecinii, iar tipul era conştient de accentul pe care-l avea. Deci era logică pură, nu magie. Totuşi, ca să nu-l dezamăgească, şi-a amintit de o maximă învăţată la Facultatea de Jurnalism: „Nu lăsa nicicând realitatea să-ţi strice un subiect bun". A rămas câteva clipe pe gânduri. Totul putea fi doar un truc de seducător profesionist.

— Firește, știu și treaba cu inelul, a rostit el chiar atunci.

— Ce inel? a căscat ea ochii, în timp ce pulsul i se accelera.

— Ştiu că te-a făcut să te gândeşti la cineva drag. Şi că te întrebi dacă, în afară de inel, mă mai asemăn şi în alte privinţe cu el. Ştiu şi că, nu de mult, acel cineva a plecat pentru totdeauna şi că absenţa lui te face foarte tristă.

Prefăcându-se indiferentă, Iris a sorbit din ceaşca de ciocolată, apoi a spus:

— Prin urmare, trebuie să am grijă la ce mă gândesc.

— N-aş spune asta. Prin ele însele, gândurile nu sunt nici bune, nici rele, ştiai?

— Ce vrei să spui?

— Oamenii de ştiinţă susţin că zilnic ne trec prin cap cam şaizeci de mii de gânduri. Pozitive sau negative, banale sau profunde. Nu trebuie judecate: sunt ca norii care trec. Suntem răspunzători de faptele noastre, nu de gândurile noastre. Aşa că, dacă te neliniştește vreo idee, pur şi simplu pune-i eticheta de „gând" şi las-o să treacă.

„Vorbeşte bine tipul", şi-a spus Iris, întrebându-se, totuşi, dacă omul chiar era în stare să-i citească gândurile.

— Şi revenind la ce gândeai mai devreme, ai ghicit: nu sunt din cartier. Şi nici din ţara asta. Uneori am senzaţia că nici de pe planeta asta, că am picat aici accidental dintr-o lume îndepărtată. Şi m-am lovit atât de rău, că am uitat până şi de unde vin. Ca să aflu, va trebui să aştept să treacă pe aici nava mea şi să mă culeagă.

Iris se amuza ascultându-l. Dacă voia să-i facă curte, era pe drumul cel bun; până una-alta, îi devenise simpatic.

— Măcar ştii cum te cheamă, nu?

— Mă cheamă Luca.

— E un nume italian, la fel ca accentul tău, a spus ea, fără să se prezinte la rândul ei. Există italieni pe alte planete?

— Totul e posibil, a surâs el melancolic. Dar, sincer, nu prea îmi pasă. Ştiu doar că noi doi ne aflăm acum în cafeneaua asta.

Iris a oftat, apoi a repetat cu glas tare numele localului:

— Cel mai frumos loc din lume e chiar aici.

Câine mic caută iubire mare

Întâmplarea de duminică a făcut ca Iris să înceapă săptămâna cu un mic zâmbet pe buze. Dintr-odată, sarcina de a răspunde la telefon la compania de asigurări nu i se mai părea chiar atât de îngrozitoare. Era obişnuită să răspundă aceloraşi întrebări, aşa că putea vorbi şi în acelaşi timp să se gândească la altceva. Orele treceau mai repede decât de obicei acum că-şi amintea întâlnirea cu Luca, din cafeneaua peste care dăduse în mod neaşteptat.

Până şi munca aceea plicticoasă îşi avea misterele ei. Pe Iris o intriga de multă vreme aşa-numita „oază fără apeluri". După ore întregi de apeluri neîntrerupte, brusc se făcea linişte, fără nicio explicaţie logică. De parcă ar fi trecut pe acolo un înger. Oaza aceea dura cel mult două minute, după care monitoarele reîncepeau să pâlpâie, anunţând un nou val de apeluri telefonice.

Ca de obicei, Iris profita de pauza asta ca să răsfoiască ziarul gratuit care circula pe la mese. A luat-o de la sfârşit, de la paginile cu programul TV şi ştirile sportive. A citit apoi titlurile secţiunii mondene şi privirile i-au fost atrase de un anunţ din josul paginii.

Ilustraţia ce-l înfăţişa pe căţelul de adoptat, cu un număr de telefon dedesubt, i-a trezit nişte amintiri plăcute. Semăna leit cu un câine pe care-l văzuse cu mulţi ani în urmă, într-o cabană de munte, unde petrecuse cel mai frumos sfârşit de săptămână din viaţa ei.

Mulţumi în gând căţelului din anunţ pentru că o făcuse să-şi reamintească atâtea lucruri uitate. În mijlocul „oazei”, închise ochii ca să-şi aducă mai bine aminte acele zile de aur.

Iris avea şaisprezece ani şi plecase cu şcoala pentru patru zile la munte. La ora trei dimineaţa se urcase într-un autocar ticsit de schiuri şi bocanci, ai cărui pasageri n-aveau deloc de gând să doarmă.

Ea nu ştia să schieze, dar îşi dorea nespus de mult să vadă zăpada. În oraşul ei văzuse doar câte o ninsoare blândă, care nu se aşeza. Dar acum avea să ajungă pentru prima dată într-o lume cu desăvârşire albă.

Peisajul invernal o entuziasmase, deşi primii paşi pe schiuri s-au terminat brusc. În timp ce cobora în frână de plug pe o pistă pentru începători, se împiedicase, căzuse şi îşi sucise glezna. Întinsă pe patul imaculat, Iris zărise o siluetă portocalie care aproape că zbura către ea.

Salvamontistul avea probabil douăzeci şi ceva de ani. În clipa în care se aplecase peste ea ca s-o întrebe cum se simte, ştiuse că băiatul cu faţa cam lătăreaţă îi plăcea. Îi scosese bocancul şi se apucase să-i mişte atent piciorul îngheţat. Când Iris slobozise un strigăt de durere, îi spusese: „Cred că ţi-ai fracturat glezna”.

Apoi o ridicase în braţe şi o dusese jos, la punctul de prim ajutor. Iris se simţea ca o prinţesă în braţele lui Făt-Frumos. Când au ajuns, Iris era deja amorezată de salvamontist.

Spre mirarea colegilor, a refuzat să se întoarcă acasă pentru a fi examinată de un medic din oraş. A preferat să rămână la cabană, în pat, cu un bandaj provizoriu, şi să ia antiinflamatoare.

A doua zi, colegii au plecat, după micul dejun, cu schiurile pe umeri, şi au revenit tocmai la jumătatea după-amiezii. Deşi abia se putea mişca şi durerea năvălea în rafale greu de suportat, ea tremura de fericire: Olivier – aşa se numea salvamontistul – îi promisese că-i va aduce la prânz o supă caldă şi pâine proaspătă.

A aşteptat cu mare emoţie scurta vizită; să fie oare adevărat că fericirea constă în puterea de a o aştepta, aşa cum Micul Prinţ îi spunea Vulpoiului? Nu s-a petrecut nimic special între ei, căci salvamontistul păstra distanţa şi nu era defel vorbăreţ, însă Iris a văzut în gestul lui un torent de iubire.

A doua zi la prânz a venit iar, în hanoracul portocaliu şi cu bolul de supă în mână; după el, un căţel, care semăna leit cu cel din anunţ, s-a strecurat rapid, a fugit spre patul ei şi i s-a căţărat în poală, unde s-a scuturat viguros de zăpadă. Văzând că umpluse patul cu pulbere albă, Olivier dăduse să-l gonească, dar ea îl implorase: „Nu, te rog! Lasă-l să stea, a îngheţat de tot!”

Amuzat, salvamontistul îşi privea căţelul care, mândru nevoie

mare, se culcuşea în braţele protectoarei. „E un câine foarte alintat”, a zâmbit el. „Vin să-l iau peste vreo două ore, când ies din tură. Poartă-te frumos, Pilof”, a spus înainte de a închide uşa după el.

Iris reuşise exact ce-şi dorea: Olivier avea să se întoarcă să-şi ia căţelul, care începea să închidă ochii şi să se întindă a somn. Acum, amintindu-şi, aproape că simţea în nări mirosul de blană udă care impregna încăperea.

O siluetă deşirată o readuse pe Iris în biroul unde reîncepeau să pâlpâie toate telefoanele.

— Ce e cu tine, o certă şeful de tură, nu vezi că sunt apeluri?

Masa trecutului

Soarele asfinţise. În drum spre casă, Iris simţi dorinţa irepresibilă de a trece pe la cafeneaua descoperită cu o zi în urmă. După ziua lungă de la birou, se întreba chiar dacă totul fusese adevărat. Nu trecuseră decât douăzeci şi patru de ore, dar amintirea părea incredibil de îndepărtată. Şi dacă totul fusese doar un vis?

Ajunsă la colţ, aproape că fu mirată să vadă firma luminoasă insolită – *Cel mai frumos loc din lume e chiar aici* – care clipea intermitent, de parcă ar fi ameninţat să se stingă dintr-un moment în altul, trăindu-şi ultimele clipe ale unei vieţi îndelungate şi complicate. Temperatura scăzuse vertiginos, geamurile erau aburite.

În timp ce Iris ştergea cu mâna o bucată de geam, îi reveni în memorie staţiunea de schi din adolescenţă, împreună cu salvamontistul şi căţelul lui. Amintirea din adolescenţă să fi fost oare motivul scăderii bruşte de temperatură? Nu se spune că bătaia din aripi a unui fluture din Hong Kong declanşează un uragan în New York? Şi, dacă gândurile ar fi la rândul lor o bătaie din aripi, oricât de uşoară, oare n-ar putea influenţa realitatea?

„Ia mai lasă filozofia", îşi spuse în timp ce-şi lipea nasul îngheţat de geam ca să privească înăuntru. Dezamăgire, localul era pustiu. Nici măcar magicianul cu claia de păr alb nu se afla la locul său în spatele tejghelei. Exact atunci, un zgomot ca de explozie răsună deasupra capului ei, speriind-o de moarte.

I-a luat ceva timp să priceapă că firma luminoasă se stinsese definitiv. Şi că în local se făcuse întuneric. Nicio mişcare, nimeni care să se agite să repare pana de curent, pesemne că localul era închis. Era gata să plece, când uşa s-a deschis şi a zărit în beznă părul alb al magicianului.

— De ce nu intri? O să îngheţi aici afară, a spus acesta cu un glas lugubru.

— Dar a căzut lumina!

— A căzut, dar o să revină. Intră, te conduc eu.

Acestea fiind zise, a scos din buzunar o lanternă mică şi plată, ca acelea pe care le folosesc plasatorii în sălile de cinema, şi a luminat o masă din centrul localului. După ce Iris s-a aşezat, omul a intrat într-o încăpere din spate, lăsând-o singură în întuneric.

Ce naiba căuta ea într-o cafenea pustie, cufundată în beznă? La fel de densă ca bezna era şi liniştea. Se auzeau doar bătăile surde ale secundarului unui ceasornic. Pesemne un vechi ceas de perete, după cum răsunau.

Era gata să-l strige pe magician ca să o scoată de-acolo, să-i spună că trebuia să plece imediat, însă bătăile ceasului o hipnotizau. Deodată, un glas cunoscut:

— Tic-tac, tic-tac...

— Luca, tu eşti? a tresărit ea.

— Nu, sunt un ceas, a răspuns el cu un uşor accent italian. Nu-l auzi? Tic-tac, tic-tac...

— Nu te mai prosti. Nu ţi s-a spus niciodată că te porţi ca un copil?

— Întunericul ne transformă pe toţi în copii. Până şi cei mai curajoşi caută în mod inconştient mâna mamei când se pomenesc în beznă. Ascultă, te rog, ceasul ăsta.

Nedumerită, Iris a ascultat atent ticăitul secundarului. Misteriosul ei însoţitor păstra tăcerea.

— Pare un ceas ca toate ceasurile, dar nu e, a continuat Luca după câteva clipe.

— De ce spui asta?

— Merge înapoi, căutând lucrurile uitate. E magic.

— Sigur, ca toate de aici, a replicat Iris pe un ton cam ironic. Şi probabil că şi masa la care stăm e vrăjită. Care e trucul? Şi te previn că un truc pe-ntuneric n-are niciun haz.

— Dimpotrivă! Reprezintă gradul maxim de măiestrie pentru un magician: întunericul dezvăluie totul.

— Dar eu nu văd nimic, a protestat ea.

— Asta se întâmplă cu trecutul: e pretutindeni, dar nu-l vedem. De aceea nu reuşim să scăpăm lesne de el. Suntem precum o corabie imobilizată de o ancoră înfiptă în adânc. Ceea ce nu înseamnă că nu o putem smulge ca să ne continuăm ruta.

— Eu nu am nicio rută, nu ştiu pe unde navighez şi ce mă ţine legată. Nu ştiu nici măcar de unde vin. Cum pot atunci să umflu din nou pânzele corăbiei?

— Poate că te învaţă masa asta.

— Masa trecutului?

— Poţi să-i spui şi aşa. Te va ajuta să scoţi la lumină întâmplări pe care le credeai uitate. Dacă tragi de ele, ajungi la ancoră. De fapt, nici nu ai nevoie de ancoră: trebuie doar să tai frânghia care te ţine legată de trecut, iar vântul vieţii va face restul.

— Hai să lăsăm corăbiile, a spus Iris, care începea să se simtă ciudat de confortabil în întuneric. Vrei să ştii ceva? Chiar azi mi-am amintit o întâmplare veche. Nimic important, dar am fost fericită s-o retrăiesc.

— Dacă te-a făcut fericită înseamnă că e importantă. Atunci când ne îngropăm clipele de fericire renunţăm la cea mai bună parte a noastră; putem arunca peste bord multe lucruri, niciodată însă clipele

acestea.

— Dar se spune că memoria trebuie să se elibereze de amintiri ca să poată înmagazina informaţii noi... În fine, să lăsăm teoriile. Vreau o dovadă că masa asta e în stare să-mi readucă amintiri uitate. Surprinde-mă!

După aceste cuvinte, Iris a simţit o atingere uşoară pe ceafă. Nu ştia ce să spună, dar l-a bănuit pe Luca.

— Tu ai fost?

Tăcere. Undeva în spatele ei s-a auzit zgomotul unui scaun tras, urmat de o tuse şi de un murmur de voci aproape imperceptibil.

— De ce nu spui nimic?

În clipa aceea a revenit curentul.

Uimită, Iris a constatat că localul era plin de lume. De parcă bezna îi silise pe toţi să se comporte cu discreţie, revenirea luminii a ridicat brusc tonul conversaţiilor. Se auzea şi zgomotul ceştilor şi farfuriilor. Magicianul se afla la locul său, la bar, umplând de zor pahare.

Doar Luca dispăruse. Dar înainte de a părăsi masa, lăsase pe ea, chiar în mijloc, un pacheţel aşezat vertical, atent învelit, cu o etichetă lipită pe care scria cu litere de tipar:

PSIHANALISTUL DE BUZUNAR

Iris a zâmbit la vederea ciudatului cadou. O glumă, precis. Cum adică, un psihanalist înalt de zece centimetri şi lat de patru?

Era gata să deschidă pachetul misterios, când şi-a dat seama că un grup de bătrâni în frac şi papion o privea atent. S-a uitat în jur şi a constatat, mirată, că toţi clienţii purtau haine de epocă şi afişau un aer ceremonios tipic altor vremuri.

Şi-a amintit ce-i spusese Luca înainte de a se face nevăzut: „Trecutul e pretutindeni, dar nu-l vedem”. S-a mai uitat o dată prin sală – nu, nu cunoştea pe nimeni.

S-a ridicat, voia să deschidă cadoul neobişnuit la ea acasă. A pus pacheţelul în buzunar şi a ridicat mâna în semn de rămas-bun în direcţia magicianului, ocupat să-şi servească clientela târzie. N-a apucat să deschidă uşa, că patronul se afla lângă ea:

— Şi chiar nu vrei să bei ceva? Azi avem preţuri mai mici în onoarea clienţilor noştri.

— Ba da, dar nu aici. Mă duc acasă să trag o duşcă de trecut.

— Nu e rău. Între trecut şi viitor nu e decât un pas. Căci orice ar spune maeştrii zen, ceea ce nu există e tocmai prezentul.

— De ce spuneţi asta?

— Uite, să-ţi dau un exemplu simplu: întrebarea pe care mi-ai pus-o ţine deja de trecut. Iar răspunsul pe care ţi-l voi da se află încă în viitor. Când îl vei avea, va fi de-acum în trecut, iar viitorul va fi în

altceva. Nu există timp pentru prezent! Venim din trecut către un viitor care, la rândul său, devine trecut: aşa e viaţa!

— Păi atunci, credeţi că... nu există chiar nimic care să se petreacă în prezent?

Magicianul a stat un pic pe gânduri, apoi a spus pe un ton energic:

— Mă rog, poate că da. Există şi lucruri care au loc mai ales în prezent.

— Şi care ar fi astea?

Omul s-a gândit o clipă, mângâindu-şi o barbă inexistentă. Brusc, toţi clienţii de la mese tăcuseră şi îi priveau curioşi. Până şi lumina parcă se schimbase, era mai puternică în jurul ei şi al magicianului, ca şi cum localul s-ar fi transformat într-o sală de spectacol şi cei doi urmau să producă o scamatorie impresionantă.

— Magia are loc în prezent, a spus el cu privirea-i scânteind.

— Nu cred în magie.

— Înţeleg... Uite, văd că ai buzunare la haină... Mai ştii ce aveai în buzunare?

— Păi, am pus acolo cadoul pe care mi l-a făcut un prieten, dar...

— Le poţi spune acestor domni ce aveai în buzunare când ai intrat aici?

Iris şi-a dat seama atunci că toţi clienţii se uitau la ea; asta a intimidat-o puţin, dar şi-a făcut curaj şi a intrat în joc:

— Aveam cheile casei, ceva mărunţiş şi câteva bomboane.

— Doar atât? Gândeşte-te bine.

Iris a insistat: era sigură.

— Vrei să te uiţi acum şi să vezi ce ai în buzunare? Începe cu dreptul.

Iris a extras cheile şi le-a arătat publicului. Apoi, patru bomboane învelite în staniol colorat şi vreo două monede şi, fireşte, pacheţelul cu psihanalistul de la Luca.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că în celălalt buzunar se află orele cele mai importante din viaţa ta?

N-a avut replică la ciudăţenia asta. A vârât totuşi mâna în buzunarul stâng. Nu era gol. Conţinea un obiect greu şi dur, pe care nu-l văzuse niciodată. Un vechi ceas de buzunar, aurit şi cu un cadran din sidef. Arăta orele douăsprezece fix. Cu nişte ani în urmă, pesemne că fusese extrem de valoros, dar acum acele erau mâncate de vreme şi nu mai funcţiona.

Publicul a scos un murmur de admiraţie la vederea obiectului.

— Aparţine cuiva dintre domniile voastre? a vrut să ştie magicianul.

Nu a răspuns nimeni.

— Atunci e limpede că cea care are nevoie de el eşti dumneata;

si, coborând vocea: Am înţeles că în seara asta ai stat la masa trecutului.

— Dar încă nu mi-am amintit nimic din ce-am uitat!

— Aşa funcţionează masa aia, a surâs magicianul, cu efect întârziat. Ne vedem în viitor! Aminteşte-ţi să te uiţi la ceas, te va ajuta să înţelegi timpul.

După care s-a întors către spectatori şi a cerut cu glas tare:

— Aplauze pentru asistenta mea de azi!

Stingherită, Iris a primit ovaţiile entuziaste şi s-a grăbit să plece. Categoric, locul acela era mult mai straniu decât crezuse.

Un psihanalist de buzunar

Întoarsă acasă, Iris a pus o pizza la cuptor, în timp ce privea cu alţi ochi locul care fusese căminul ei încă din copilărie. Exact cum spusese Luca, era ticsit de obiecte evocând un trecut care se rupsese în momentul morţii părinţilor ei. Fotografii de familie, dar şi obiecte care vorbeau despre clipe şi locuri care nu vor reveni niciodată.

Şi-a scos paltonul şi s-a întrebat dacă n-ar fi mai simplu să smulgă ancora şi să se mute într-un apartament lipsit de toată încărcătura asta emoţională. Undeva unde ar putea să-şi aleagă singură amintirile care s-o însoţească.

Acest gând i-a readus în minte ciudatul anunţ pe care-l decupase din ziar:

CÂINE MIC CAUTĂ IUBIRE MARE

A zâmbit şi s-a uitat încă o dată la ilustraţia în care căţelul semăna atât de bine cu Pilof. Dintr-odată a simţit impulsul de a suna.

Telefonul a sunat de trei ori până să audă glasul molcom al unei femei. Aceasta a lămurit-o pe Iris că acolo era o societate de protecţie a animalelor, care se afla în afara oraşului.

— Doriţi să adoptaţi un câine sau doar să ne faceţi o vizită? a întrebat femeia pe un ton amabil.

— Adevărul e, a spus Iris cam ruşinată că sunase, că acest căţel din anunţ e leit cel pe care l-am văzut pe când eram foarte tânără. Mi-ar plăcea să-l iau acasă, a adăugat, mirându-se singură de ceea ce tocmai spusese.

Bătrânica cea amabilă a râs, apoi a lămurit-o:

— Mă tem că asta nu e posibil. Nu avem niciun câine care să arate aşa, e doar o ilustraţie pentru anunţ.

— Înţeleg, a spus Iris dezamăgită.

— Dar să ştiţi că avem şi alţi câini în căutare de o iubire mare! Dacă veniţi să ne vizitaţi, am să vi-i prezint cu mult drag.

— Am să mă gândesc, a zis ea şi a închis.

Apoi a scos pizza din cuptor, a tăiat-o şi a adus-o la masă. În timp ce lua prima îmbucătură, şi-a dat seama că povestea cu căţelul o făcuse să uite de darul lui Luca. A scos „psihanalistul de buzunar” din pungă şi, emoţionată, a revenit în living. Orice-ar fi fost, era dovada clară că Luca exista şi că se gândise la ea. Desfăcând pachetul, a constatat, mirată, că era vorba despre un fotoliu mititel din cauciuc pe care se afla o clepsidră în chip de psihoterapeut. Pe cutie scria:

Psihanalistul de buzunar. Nu pleacă în concediu în august!

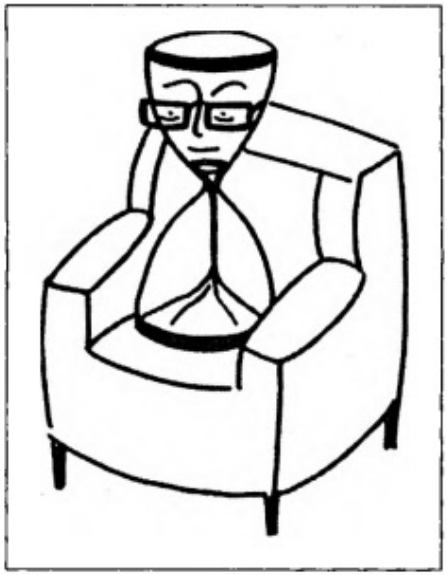

Apoi a întors cutia şi a citit:

Cu toţii ne-am propus la un moment dat să facem terapie. Dar de ce să investeşti o avere într-un psihanalist când îl poţi avea acasă la tine, gata să te asculte în linişte ori de câte ori vrei?

Şi-a zis că Luca o lua peste picior, dar pe urmă a extras din cutie instrucţiunile de folosire pentru ca „psihanalistul" să funcţioneze timp de o minişedinţă de cinci minute – atât avea nevoie nisipul pentru a se scurge. „Ce-ar fi să săpăm un pic în trecut?" şi-a spus Iris. „Dar nu vreau decât amintiri plăcute, celelalte n-au decât să fie date definitiv uitării."

Acestea fiind zise, a mai muşcat din felia de pizza şi s-a dus să ia o foaie şi un pix, apoi a întors clepsidra cu chip de psihoterapeut. Îşi propusese să noteze în cinci minute toate amintirile de neşters pe care, cu toate acestea, le îngropase în nisipul rutinei.

LUCRURI PE CARE N-AR FI TREBUIT SĂ LE UIT NICIODATĂ

- *Nopţile de insomnie înainte de Crăciun (şi cum dădeam fuga în salon la şapte dimineaţa ca să desfac cadourile).*
- *Prima plimbare pe bicicletă fără să cad.*
- *O călătorie la Tunis cu tăticu' şi mămica, care mi-au spus că la întoarcere, pe aeroport, urlam că voiam să rămân acolo.*
- *Sărutarea pe care mi-a furat-o pe culoarul şcolii băiatul cel mai nasol din clasă.*
- *Olivier şi Pilof.*

- *Un film dramatic care m-a făcut să râd cu lacrimi.*
- *Iubitul acela din campus care săruta atât de bine (păcat că n-a durat).*
- *Când a înflorit laleaua din bulbul pe care mi l-a dat cineva care fusese în Olanda.*

Psihanalistul a pus punct şedinţei, nisipul se scursese în întregime. O şedinţă scurtă, dar intensă. Iris avea ochii umezi.

— Pe mâine, doctore, a spus în chip de rămas-bun.

Lucrurile cele mai rele pot fi şi cele mai bune

În marţea aceea, Iris a hotărât să-şi ia o zi de concediu. După moartea părinţilor se dusese la lucru zilnic, drept care acum avea chef să bată străzile. Şeful de tură era însă de altă părere, după cum i-a dat imediat de înţeles:

— Regulamentul de ordine interioară spune clar: trebuie să anunţi cu o lună înainte.

— E un caz de forţă majoră, a spus ea, silindu-se să nu pufnească în râs. Mă duc să fac o adopţie.

Glasul interlocutorului a trecut de la stupoare la curiozitate.

— Adopţi un copil în calitate de mamă singură? E băiat sau fată?

— Încă nu ştiu. Ştiu doar că e un căţel.

Şi a închis repede, conştientă că gestul putea să o coste locul de muncă, sau măcar o admonestare din partea firmei. Numai că nu dădea doi bani pe asta. A luat anunţul dat de adăpostul pentru animale (adresa o notase pe spate) şi s-a gândit să treacă mai întâi pe la cafenea. Ar fi fost a treia vizită la *Cel mai frumos loc din lume*, dar prima din cursul acelei dimineţi.

Deşi era deschis, s-a întrebat dacă la ora aceea Luca era acolo; pesemne că nu, poate că era la lucru. Era italian, aşa îi spusese, dar cam asta era tot ce ştia despre el.

Iar ea voia să afle mai multe.

Ziua era senină, aşa că a mers agale, bucurându-se de soarele călduţ de iarnă. În timp ce traversa podul peste liniile de cale ferată, Iris s-a înfiorat. Cu doar trei zile în urmă fusese gata să termine cu totul chiar acolo. De atunci nu se schimbase nimic fundamental în viaţa ei, dar simplul fapt că rezistase tentaţiei suicidale o făcuse să cunoască acea cafenea magică. Iar acum era pe punctul de a adopta un căţel.

„Tare ciudată e viaţa”, şi-a spus mergând mai departe, fără să privească înapoi.

Cafeneaua era deschisă şi dinăuntru emana o aromă plăcută de ciocolată şi fursecuri proaspete. I s-a făcut foame şi s-a simţit cuprinsă de bună dispoziţie, aşa că a împins hotărâtă uşa de la intrare. Magicianul freca tejgheaua cu o cârpă umedă. Printre clienţi, Iris i-a recunoscut pe unii pe care-i văzuse în zilele precedente. Exact cum se întâmplase prima dată, nimeni n-a părut să o ia în seamă, în timp ce căuta o masă la care să se aşeze.

Căutarea a fost scurtă, căci Luca o aştepta la o masă lipită de perete. Iris a simţit fluturi în stomac – o senzaţie pe care n-o mai

avusese de mult timp.

Italianul şi-a ridicat privirea şi i-a surâs în timp ce învârtea linguriţa în ceaşca de ciocolată, care parcă îşi răspândea aroma în întreg localul. Vizavi, pe masă, o aştepta una identică, plus o farfurie cu fursecuri.

— De unde ştiai c-am să vin?

Drept răspuns, Luca a zâmbit. Se auzea un cântec care ei îi plăcea la nebunie. Pentru prima dată după mult timp, a avut impresia că se afla la locul şi momentul potrivit. Da, chiar aici îşi dorea să fie, nicăieri altundeva. Să fie asta fericirea? Adică să-ţi dai seama că cel mai frumos loc din lume e chiar aici?

Iris s-a aşezat la masă, atentă la prima strofă a cântecului lui Feist, o cântăreaţă canadiancă la modă:

Secret heart
What are you made of?
What are you so afraid of?[2]

— Ei bine, şi ce are special masa asta?

Înainte de a răspunde, Luca a sorbit din ciocolată, în timp ce Iris îi admira puloverul pe gât bleumarin, din care răsărea capul cuiva cu o expresie senină. Părul cărunt îi conferea un aer de aristocrat boem.

— E masa cea mai terapeutică din local, i-a declarat în timp ce lăsa ceaşca pe farfurioară.

— De ce? a vrut ea să ştie, aşteptând ca patronul să-i toarne ciocolata caldă în ceaşcă.

— Pentru că ne învaţă să găsim lumina în întuneric. Cine se aşază aici află că lucrurile cele mai rele pe care le-a păţit pot fi uneori şi cele mai bune.

Imediat i-au revenit în minte podul de peste calea ferată, balonul care i-a bubuit în spate şi cum descoperise această cafenea, dar s-a prefăcut că nu pricepe nimic. Se bucura de răbdarea cu care îi vorbea Luca, o făcea să se simtă ca în copilărie, când tatăl ei îi spunea poveşti ca să adoarmă.

— Acum un an am citit un articol referitor la acest fenomen. Un scriitor japonez povestea ce i se întâmplase unui ofiţer din ţara lui în timpul războiului din Manciuria. Militarul fusese capturat de sovietici şi aruncat în fundul unui puţ, lăsat să moară de frig şi sete în beznă. Numai că, în toată deznădejdea aia, o dată pe zi avea loc ceva minunat.

— Ei, asta-i, ce poate fi minunat în fundul unui puţ?

— Până şi într-o situaţie atât de disperată, omul primea în fiecare zi un dar. Atunci când soarele se afla chiar deasupra, preţ de câteva minute lumina pătrundea până în fundul puţului. Ofiţerul o descria ca pe o explozie strălucitoare de speranţă.

— Şi ce s-a întâmplat?

— După câteva zile a fost salvat de camarazii săi; în ciuda oricărui pronostic, a scăpat cu viaţă. Şi totuşi, mulţi ani după sfârşitul războiului, omul continua să-şi amintească de acel episod cu nostalgie.

Iris a muiat un fursec în ciocolata densă şi, înainte de a-l duce la gură, a spus:

— Dar nu pricep cum poţi fi nostalgic după o experienţă atât de groaznică.

— Ai pus punctul pe i, s-a entuziasmat Luca, aşezându-şi o mână peste a ei şi făcând-o să-şi dorească s-o lase veşnic acolo. Tocmai pentru că trăia în cea mai neagră disperare, raza aceea de lumină reprezenta o injecţie de fericire pentru el. Deşi ofiţerul a reuşit să-şi refacă viaţa după război, spunea că niciodată nu mai trăise fericirea acelor minute când lumina ajungea pe fundul puţului.

— Frumoasă poveste, a spus Iris, simţind cum inima îi bate mai tare.

— Şi la fel de reală ca viaţa însăşi. Ne învaţă ceva despre fericire: o pot percepe cu toată intensitatea doar cei care au avut şi suişuri, şi coborâşuri, căci este vorba despre un joc de contraste. Cei care trăiesc căldicel, navigând printre emoţii moderate, nu vor cunoaşte nicicând esenţa vieţii. Asta e învăţătura poveştii cu puţul: uneori trebuie să atingi fundul prăpastiei ca să înţelegi măreţia cerului.

— Vorbeşti ca un poet. Eşti poet? Uite, încă nu ştiu nimic despre tine.

— Mă limitez la a repeta ce au spus alţii, a zis Luca, modest. În plus, masa asta e încărcată cu speranţă.

Iris i-a zâmbit larg şi i-a mângâiat mâna cu buricele degetelor.

— De ce nu-mi povesteşti nimic despre viaţa ta? Nu e corect ca tu să ştii atâtea despre mine, iar eu...

Dar Luca părea că n-o auzise şi a întrerupt-o:

— Ca veteran al acestei cafenele, am să te pun la treabă, îţi dau o temă. Vreau ca la masa asta să-ţi aminteşti clipele cele mai grele

prin care ai trecut şi să descoperi ce a ieşit bun din ele.

— Sper să fiu o elevă silitoare.

— Deja eşti, dar înainte de a începe trebuie să te duci la bar şi să-i ceri ceva magicianului. Am aflat că v-aţi împrietenit, a zâmbit el, iar Iris, amintindu-şi de seara precedentă, s-a îmbujorat. Mi-ar fi plăcut şi mie să văd trucul cu ceasul... Ştii că eşti privilegiată? De mult nu mai făcuse aşa ceva magicianul.

— Da, a fost ceva special, a bâiguit ea, căutând ceasul în buzunarul paltonului. Cu toate că ceasul ăsta pe care mi l-a dăruit e tare ciudat. Merge, şi nu merge. Uită-te şi tu, a zis ea, punând ceasul pe masă.

Acele arătau tot ora douăsprezece fix, ca în seara precedentă, dar se auzea un ticăit imperceptibil; trebuia să-l lipeşti de ureche ca să constaţi că înăuntru funcţiona ceva.

— Da, e curios, a spus Luca, ascultând cu atenţie. Poate că rolul acestui ceas nu e să măsoare timpul... Vezi că te aşteaptă magicianul, vrea să-ţi dea nişte veşti bune.

— Veşti bune?

— Du-te la el, i-a zis Luca şi i-a sărutat mâna.

Iris s-a dus la bar, simţind că nu atingea pământul. Mai întâi a vrut să-i mulţumească pentru seara precedentă:

— Mi-ar plăcea să mai văd nişte scamatorii, cea de ieri a fost minunată.

— Imposibil, a grăit omul, ştergând atent nişte pahare, de parcă ar fi avut tot timpul din lume.

— De ce?

— Ştii care e secretul magiei?

— Habar n-am!

— Sincronizarea. Pentru fiecare scamatorie există un moment exact. Şi presimt că unul ca acela de ieri nu se va repeta curând. Ştii de ce?

Iris a ridicat din umeri.

— O scamatorie din care să nu apară nimic nu merită osteneala, la asta nu te-ai gândit? Apropo, ai văzut ce ţi-a apărut ieri în buzunar?

— Un ceas.

— Răspuns incorect.

Nu ştia dacă să râdă sau nu: magicianul era în acelaşi timp serios şi amuzant, o combinaţie destul de deconcertantă.

— Păi ce, atunci?

— Asta va trebui s-o descoperi chiar dumneata. Dar, dacă nu mă înşel, ai venit să-ţi arăt ceva, nu?

A scos dintre sticle un tablou şi i l-a întins, ca să-l vadă mai bine. Într-un chenar de culoare indigo, apărea, gălbui, un fragment dintr-o poveste pentru copii.

Nu uita niciodată: orice sentiment îşi are şi reversul.
Când te simţi nefericit, asta e dovada că poţi fi fericit. Iar asta e o veste bună.
Când te simţi singur, îţi dai seama ce bine ar fi să fii cu cineva.
Iar asta e o veste bună.
Trebuie să te doară ceva ca să apreciezi fericirea de a nu te durea nimic.
Iar asta e o veste bună.
De aceea, nu trebuie să te temi niciodată de tristeţe, de singurătate sau de durere. Ele sunt dovada că există bucuria, iubirea şi liniştea.
Iată nişte veşti bune.

Căzută pe gânduri, Iris i-a înapoiat magicianului micul tablou. Apoi s-a întors la masa speranţei, descoperind că Luca plecase.

A vârât mâna în buzunar şi s-a liniştit constatând că ceasul era acolo. Nu pricepea nimic, dar învăţase să nu se impacienteze. Un lucru era clar: într-o singură zi – cea precedentă –, doi oameni speciali îi dăruiseră două ceasuri.

Când îţi linge mâna câinele fericirii

Iris a părăsit cafeneaua tânjind deja după următoarea întâlnire cu Luca. Se îndrăgostea de-a binelea de el şi asta o speria, pentru că trecuse mult timp de când nu i se mai întâmplase ceva de acest fel. Iar când se întâmplase, nu ieşise tocmai bine.

Pentru ea, dragostea fusese până acum ceva asemănător cu urcarea în grabă a unui munte – odată ajunsă pe culme, prăbuşirea în prăpastie lipsită de orice sprijin. Nu voia să repete experienţa. Pe de altă parte, ceva îi spunea că, în ce-l priveşte pe Luca, trecuse deja de o limită invizibilă, care n-o lăsa să se întoarcă. Brusc, i se părea de neconceput să renunţe la cafeneaua magică şi la conversaţiile cu el.

Chiar şi aşa, era asaltată de îndoieli. Era cumva prea timidă? Trebuia oare să facă ea primul pas?

De la colegele de serviciu aflase că, la vârsta asta, bărbaţii nu prea aveau răbdare: dacă femeia vizată nu le netezea ea terenul, căutau, fără să le pese, în altă parte.

Să fie Luca un simplu seducător? Atunci de ce nu vorbea niciodată despre el, aşa cum făceau majoritatea bărbaţilor?

În timp ce se gândea la toate astea, Iris a ajuns la adăpostul pentru câini din afara oraşului, acolo unde un câine mic căuta o iubire mare. Din spectacolul de lătrături şi izbituri în gardul metalic şi-a dat seama că acolo se afla o colonie numeroasă de câini abandonaţi. În plus, locul era izolat şi nu părea să fie foarte frecventat.

În timp ce suna, s-a întrebat dacă era oare adevărat ce se spunea despre aceste adăposturi: că animalele erau hrănite doar pentru o perioadă limitată – cel mult câteva săptămâni – şi apoi cele pe care nu le lua nimeni erau eutanasiate. Gândul cel negru s-a risipit în clipa în care pe poartă a ieşit persoana de la telefon: o bătrânică jovială de şaptezeci şi mulţi ani.

— Tu eşti cea cu câinele mic?

Iris a confirmat şi s-a lăsat condusă, printre cuştile cu câinii care lătrau înnebuniţi, până la secţiunea unde se aflau exemplarele de dimensiuni mai reduse. A trecut pe lângă o serie de canişi spălăciţi, lăsând în urmă alţii, destul de agresivi. În cele din urmă s-a oprit la o cuşcă în care se afla un căţeluş cu labe scurte. Alb cu pete negre. Una chiar pe ochi, parcă era un pirat. Iar când femeia s-a aplecat să-l mângâie pe botic, a aflat că aşa se şi numea: Piratul.

Căţeluşul dădea energic din coadă, în timp ce Iris se lăsa linsă pe degete printre gratii. Sedusă de căţelandrul ciufulit, şi-a amintit de un poster pe care-l avusese pe perete în adolescenţă: „Câteodată, câinele

necunoscut al fericirii îmi linge mâna, iar eu nu ştiu unde am lăsat lesa”.

— Ca să vezi întâmplare, a spus femeia. A fost adus chiar în dimineaţa asta. Iar pe căţelul din anunţ l-a desenat acu’ vreo lună veterinarul nostru, ai să-l cunoşti acuşica.

Iris s-a hotărât să-l adopte pe micul Pirat, completând nişte formulare şi plătind o donaţie pentru adăpost. Bătrâna a rugat-o să aştepte un pic până-l căuta pe veterinar, care trebuia să-i dea carnetul de sănătate şi oarece indicaţii. A stat preţ de câteva minute într-un birou minuscul, ascultând polifonia de lătrături ascuţite sau răguşite ale celor care n-avuseseră bafta Piratului.

Când s-a deschis uşa, lui Iris nu i-a venit să-şi creadă ochilor. Veterinarul era un tip pe care-l cunoscuse cu mulţi ani în urmă. Deşi acum era mai solid şi practic chel, expresia zâmbitoare de pe chip nu lăsa urmă de îndoială: era Olivier.

Ecourile dragostei

— Nu ţi se pare incredibil să dau de el chiar acolo, după mai bine de douăzeci de ani? l-a întrebat Iris pe Luca a doua zi, povestindu-i întâmplarea.

Italianul o privea plin de interes, în timp ce ultimele licăriri ale serii se strecurau în cafeneaua unde se aprinseseră deja lămpile cu lumină gălbuie. La fel ca în zilele precedente, deşi clienţii conversau cu însufleţire, glasurile lor erau destul de coborâte şi nu se auzea mai nimic. Luca amâna răspunsul, timp în care ea a observat pentru prima dată ce scria deasupra uşii, chiar la ieşire, acolo unde stăteau acum. Pe o placă veche de metal, puteai citi:

„INTRĂ TRIST, PLEACĂ FERICIT”

Cam riscantă propunerea, şi-a zis ea, deşi era limpede că în cafeneaua aceasta se petreceau mici miracole.

— Dacă te gândeşti un pic mai bine, treaba cu salvamontistul şi cu căţelul nu e greu de explicat: tu ai remarcat căţelul din anunţ pentru că semăna cu acela atât de simpatic pe care-l văzuseşi în adolescenţă.

— Miticul Pilof!

— Altminteri nici nu te-ar fi interesat. La rândul său, Olivier l-a desenat tocmai pe fidelul lui camarad de pe vremea când lucra ca salvamontist, pesemne că în mintea lui acela era câinele ideal. Vezi că nimic nu e întâmplător?

— Nu înţeleg unde vrei să ajungi cu toate astea.

— Vreau să spun că hazardul ordonează lumea într-un mod mult mai profund decât ne imaginăm noi. Eu ţi-am explicat cum ai ajuns să dai peste amorul tău platonic din adolescenţă, dar există ceva mai interesant decât faptul că l-ai reîntâlnit pe tipul ăsta la un adăpost pentru câini.

— A, da? Ce anume?

— Important este să afli de ce l-ai găsit tocmai acum şi nu în urmă cu, să zicem, cincisprezece ani.

Iris se uita la mâinile cu degete lungi şi îngrijite ale lui Luca şi la cum străjuiau ele ceaşca de ciocolată care începea să se răcească. I-ar fi plăcut ca mâinile lui să părăsească acel calm placid şi să le caute pe ale ei, numai că omul îi dădea înainte cu teoria:

— Dacă l-ai reîntâlnit pe Olivier acum, în acest moment al vieţii tale, e pentru că a venit vremea să rezolvi un lucru lăsat neterminat.

— Ce vrei să insinuezi? a întrebat Iris, lăsând ceaşca pe masă.

— Hazardul e un lucru misterios, dar plin de înţelepciune. Dacă ţi l-a readus în cale pe salvamontist, există un motiv. Poate că de data asta tu trebuie să-l salvezi pe el!

Nu-i plăcea defel senzaţia că Luca încerca să o arunce în braţele lui Olivier. Tocmai acum, când începea să se amorezeze de el, numai de redeşteptarea unui amor din adolescenţă, care nu dusese nicăieri, nu avea ea chef.

— Ştii ceva, hai să-l lăsăm pe veterinar, a spus ea pe un ton categoric. Atunci mi s-a părut foarte romantic totul, chestia cu accidentul în zăpadă, cu bolul de supă şi aşa mai departe, numai că acum, când îmi amintesc, e cam jalnic. Nu mai sunt o adolescentă. Fără a mai pune la socoteală faptul că în timp ce colegele mele de clasă aveau câte un iubit în fiecare noapte, eu îl aşteptam ca o toantă pe făt-frumos cu supa lui. Mă refugiam în vise pentru că n-am ştiut niciodată să mă lupt pentru ceea ce-mi doream cu adevărat...

— ...până acum. La şaisprezece ani n-ai avut curaj să dai piept cu dragostea, însă acum viaţa îţi oferă o a doua şansă ca să îndrepţi lucrurile. Nu ţi se pare palpitant?

Iris era furioasă. I se părea intolerabil faptul că bărbatul pe care începea să-l iubească voia să scape de ea, împingând-o către prima ei dragoste.

— Te rog, nu te supăra, i-a zis Luca. N-ai voie să te superi aici, ne aflăm la masa iertării.

— Nu sunt supărată şi nici n-am pe cine să iert, a replicat ea, confuză şi enervată.

— Posibil, însă cred că ai uitat să te ierţi pe tine însăţi.

— Să mă iert? De ce spui asta?

— Te lamentezi întruna că n-ai făcut una sau alta, te plângi că ai făcut lucrurile prost în trecut, de parcă acum asta ţi-ar mai folosi la ceva. De ce nu te ierţi şi nu accepţi că ai făcut ce puteai mai bine de fiecare dată? Oamenii au dreptul să evolueze. Anii care trec slujesc şi la altceva decât la număratul firelor albe!

— Vorbeşti ca un guru, l-a certat Iris. Şi află că nu găsesc nimic magic la masa asta a iertării.

— O să găseşti în curând, a zâmbit el enigmatic. Ştii povestea papagalului care spunea „te iubesc”?

Ea a negat clătinând din cap, apoi a sorbit din ciocolată, aşteptând povestea. Îi plăcuse titlul.

— Am citit-o în cartea unui pediatru care le cânta copiilor ca să adoarmă. Ascultă:

Protagonista e o fetiţă pe nume Beatriz, orfană de mamă şi cu un tată care munceşte toată ziua.

După moartea soţiei sale, a devenit un tip distant şi nu prea are grijă de fetiţa care a devenit la rândul ei tristă şi solitară: nici la şcoală nu se joacă în recreaţii, iar colegii au poreclit-o „Ciudăţica”.

În fiecare dimineaţă îşi ia în tăcere micul dejun alături de tatăl ei, care, după ce vede ştirile la televizor, o zbugheşte la lucru. Se întoarce seara târziu, când Beatriz doarme deja. Fetiţa se întreabă dacă tatăl ei chiar o iubeşte sau dacă venirea ei pe această lume e o simplă întâmplare. Nu-i poate ierta că nu o ia în braţe, nu o sărută şi nu-i spune vorbe drăgăstoase. Ori e foarte timid, aşa ca ea, ori îl interesează doar să ştie dacă şi-a făcut lecţiile sau şi-a luat pacheţelul cu mâncare pentru şcoală.

Şi aşa se scurg zilele, până într-o dimineaţă, când Beatriz vede un papagal care s-a oprit pe sârma de rufe din faţa geamului ei. Pasărea intră în casă şi fata îşi roagă tatăl să o lase s-o păstreze. Distant, dar arătându-se de acord, omul cumpără o colivie şi îi îngăduie să ţină papagalul în camera ei. În fiecare zi, când vine de la şcoală, îl învaţă cuvinte pe care papagalul le repetă.

Numai că, într-o dimineaţă, pasărea spune ceva insolit. Trezindu-se, Beatriz aude „te iubesc” şi se miră, pentru că sunt nişte vorbe pe care nu i le-a spus, pesemne că le-a reţinut dintr-o telenovelă de la televizorul vecinilor. A doua zi, papagalul spune din nou „te iubesc”, iar fata se miră, căci e sigură că nu l-a învăţat ea să spună asta. A treia zi, la fel, iar fata intră la bănuieli. În plus, e ciudat că pasărea rosteşte cele două cuvinte doar dimineaţa, iar în rest le repetă pe acelea învăţate de la ea.

Aşa că îi spune tatălui ei ce mister o frământă, poate are el o explicaţie. Omul se fâstâceşte teribil şi pleacă repede la lucru cu geanta în mână. Brusc, Beatriz înţelege totul şi începe să plângă, de astă dată de fericire. A înţeles că papagalul repetă în fiecare dimineaţă ceea ce aude seara târziu: asta îi spune tatăl ei când intră la ea în cameră, în timp ce ea doarme...

Bazarul copiilor

Apropiindu-se de casă, Iris a văzut o lumină în dreptul intrării în bloc. Erau două felinare care luminau un mic talcioc instalat de copiii din vecini: pe două covoraşe uzate erau etalate jocuri electronice, păpuşi, maşinuţe, chiar şi CD-uri. S-a aplecat să vadă mai bine marfa şi i-a întrebat pe micii vânzători:

— Cum de sunteţi pe stradă la ora asta?

Un băieţel pistruiat care locuia în apartamentul de deasupra ei a răspuns pe un ton serios:

— Părinţii ne lasă să-l ţinem deschis până la ora nouă, pe urmă trebuie să strângem şi să mergem la culcare.

— Mi se pare o idee bună, a zâmbit Iris, dar n-ar fi mai bine să faceţi asta sâmbătă dimineaţa, când trec mai mulţi copii pe aici?

— Ăsta e bazarul de seară, a intervenit o fetiţă dolofană din bloc. Îl deschidem în primele zile de miercuri şi joi din lună, când ne întoarcem de la şcoală. La nouă închidem.

Iris s-a mai uitat o dată la obiectele expuse şi a observat o cutie de carton în care se aflau câteva monede pentru dat restul.

— Şi vindeţi ceva?

Fetiţa s-a uitat la cei doi asociaţi ai ei, care au ridicat din umeri.

— Uite, eu am să cumpăr discul ăsta, a ridicat ea un vechi album al celor de la Rolling Stones. Cum de-a ajuns aici?

— Tăticu'-l avea în dublu exemplar, a lămurit-o pistruiatul.

A întrebat de preţ, iar puştii au rămas muţi. Au şopocăit între ei şi fetiţa a spus cu glas melodios o cifră mai mult decât modestă, cu care abia de-şi puteau cumpăra ceva dulciuri. Chiar şi aşa, în timp ce primeau bănuţii, chipurile lor străluceau de bucurie.

Ajunsă acasă, unde Piratul a primit-o cu nişte salturi incredibile pentru scurtimea labelor sale, a pus cântecul ei preferat.

It is the evening of the day
I sit and watch the children play
Doin' things I used to do
They think are new
I sit and watch
As tears go by...[3]

Vechea baladă se potrivea mănuşă cu scena din faţa blocului, şi-a zis ea; într-un fel, era chiar coloana sonoră a întâmplării.

După ce a ţopăit în cerc până s-a plictisit, Piratul a adus în bot

lesa de pe canapea, gata de plimbare, aşa că Iris şi-a pus din nou paltonul ca să-şi scoată micul prieten înainte de cină.

În drum spre uşă şi-a zis că nu era chiar atât de singură cum credea. Prietenul ei cel misterios o aştepta la *Cel mai frumos loc din lume...*, iar acasă o aştepta acum un câine cu care avea să-şi împartă zilele.

Tocmai atunci a sunat telefonul şi Iris a fost pe punctul de a se dezechilibra, atât de tare trăgea căţelul de lesă. Era Olivier, care a luat-o direct, ca un copil:

— Pot să te văd mâine seară?

Surprinsă, a avut nevoie de câteva secunde până să răspundă:

— Îi mai trebuie un vaccin Piratului? Oricum, asta nu e o oră potrivită pentru...

— Nu pe Pirat vreau să-l văd, ci pe tine. Mi-ar plăcea să te invit la cină.

Iată că se confirma ceea ce-i spusese Luca: pare-se că era rândul ei să-l ajute pe Olivier. Doar ca să-l contrazică, replica ei a fost categorică:

— Îmi pare rău, dar nu pot.

— În altă zi, atunci.

— Te tog să nu insişti. În plus, nu mi se pare corect să iei telefonul cuiva care tocmai a adoptat un câine ca să-i ceri o întâlnire...

Mirată de propria duritate, Iris şi-a dat însă imediat seama că exagerase, aşa că a continuat:

— Poate că într-o zi bem o cafea si, cu ocazia asta, îl revezi şi pe Pirat.

— Sigur?

— Am spus „poate”.

— Îmi place acest cuvânt, înseamnă că orice e posibil, a spus Olivier, care, cu anii, devenise mai locvace.

După convorbirea neaşteptată, Iris s-a lăsat târâtă afară de căţel, unde copiii cu bazarul s-au repezit imediat să-l mângâie. Privind încă o dată obiectele expuse, i-a venit o idee:

— Auziţi, acceptaţi şi donaţii pentru bazarul ăsta?

— Adică cum? s-a mirat dolofana.

— Adică m-am gândit să vă dau nişte chestii de care nu mai am nevoie ca să le vindeţi voi.

— De acord, a spus pistruiatul. Şi-ţi dăm jumătate din ce scoatem. Dacă scoatem ceva...

— Nu e nevoie. În definitiv, îmi faceţi un serviciu scăpându-mă de ele.

Arta haiku-urilor

Când a intrat pentru a cincea oară în cafeneaua magică, Luca o aştepta la o masă. Tocmai turna într-o ceşcuţă fără toarte un lichid verzui dintr-un ceainic de fontă. De data aceasta, pe masă nu se mai afla ciocolată caldă.

Văzând-o, a umplut încet o a doua ceaşcă. Susurul infuziei semăna cu cel al unui mic izvor. Iris a luat ceaşca în mâini ca să se încălzească, în timp ce-l întreba pe maestrul ceremoniei ceaiului:

— Să înţeleg că masa asta e cea a ceremoniei ceaiului?

— Nu neapărat, a spus Luca, delectându-se cu aroma. Nu uita că fiecare masă are anumite însuşiri magice, aşa că trebuie să ne aşteptăm la ceva mai mult decât la nişte ceai verde.

— Deci, ce magie ne aşteaptă azi? a întrebat ea, sprijinindu-şi mâinile pe lemnul vechi al mesei.

— Masa asta îi transformă pe cei care se aşază la ea în poeţi.

Fraza sunase atât de serios, că Iris era mai-mai să pufnească în râs, dar s-a stăpânit ca să nu strice încântătorul joc care începuse în cea mai rea duminică din viaţa ei.

— Şi dacă aş fi deja poetă? l-a provocat ea.

— Ai pus punctul pe i: orice om e poet prin însăşi natura lui, fapt e că majoritatea a uitat asta. Iar masa asta trezeşte la viaţă această trăsătură, care e o necesitate fundamentală, ca mâncatul, băutul şi dormitul.

— Sau sărutul.

A regretat pe loc ce-i ieşise din gură: subconştientul o trădase, scoţând la iveală ceea ce dorea înainte ca partea conştientă să o cenzureze. Cu toate acestea, Luca nu se arăta scandalizat.

— De fapt, poezia înseamnă chiar sărutul dat vieţii. Putem trăi înconjuraţi de frumuseţe, dar dacă nu ştim să interacţionăm cu ea, relaţia noastră va fi de slabă intensitate. Aşa cum un cuplu de îndrăgostiţi ştie să-şi sporească dorinţa, şi frumuseţea cere să fie recunoscută pentru a-şi putea etala toate darurile.

— Nu pricep unde vrei să baţi. Ce-are asta cu masa la care stăm?

Luca a ţinut ritmul următoarei replici bătând în tăblie cu arătătorul şi degetul mijlociu:

— Are. Această masă va fi şcoala ta de arta haiku-ului. Ştii ce sunt astea?

A scos din buzunar o bucăţică de hârtie şi un creion, le-a pus pe masă în faţa ei, apoi a reumplut ceştile.

— Ştiu că sunt un fel de poeme japoneze. Dar nu-i prea mică

hârtia asta? Ce să încapă pe ea? E cât o carte de vizită, ce poţi să scrii pe ea?

Părea că Luca se aşteptase la întrebarea ei, căci răspunsul nu s-a lăsat aşteptat:

— Să-ţi spun ce a zis un celebru investitor american când a fost întrebat de ce ezită să finanţeze un proiect: „Nu cred în nicio idee care să nu poată fi scrisă pe dosul unei cărţi de vizită”. Cu alte cuvinte, voia să spună că, dacă ceva are nevoie de multe cuvinte, probabil că nu e un plan bun.

— Superb, dar ce-are asta de-a face cu poezia?

— Are, şi încă mult, ca să nu spun că totul. Arta haiku-ului, care e şi o artă a vieţii, constă tocmai în a spune mult în foarte puţine cuvinte. De obicei, lumea face exact pe dos, de aceea uneori în viaţă ne e atât de greu.

— Nu înţeleg! Ce vrei să spui?

— Că tendinţa noastră e să folosim multe cuvinte, multe mijloace, mult timp pentru mărunţişuri. Compunerea unui haiku ne învaţă să reducem frumuseţea lumii la esenţe. Iar cine domină această artă va savura fiecare strop de viaţă ca pe o delicatesă.

— Pare cam greu. Ce-aş putea scrie eu pe hârtiuţa asta? Nici măcar nu ştiu cum se scrie un haiku!

De parcă ar fi aşteptat vorbele ei, Luca a schimbat o privire cu magicianul, care şi-a lăsat treburile şi s-a dus să caute un disc. L-a găsit, l-a pus şi au răsunat lent notele introductive ale unui pian. Iris mai ascultase melancolica melodie cântată de Matinée, dar nu fusese atentă la text:

If you want to learn the art of haikus
Sit down
Life is what happens beyond you
Take pen and white paper if you want to
Your hands
Are also a canvas or two.[4]

În timp ce notele pianului zburau încă o dată prin aer, Iris şi-a zis că nu era nevoie să-şi scrie în palme, că doar avea hârtia aceea pe care i-o dăduse Luca. Problema era ce să scrie. Răspunsul i l-a dat acelaşi cântec cu armonie stranie; acum cântăreaţa spunea:

Right now catch a view, a scene, a feeling
Three lines
Is all you need to depict it.
Feel how all things flow in the same river
Your life
Is a raindrop you deliver.[5]

Lecţia de muzică prin care să se iniţieze în arta haiku-ului se terminase. În timp ce răsunau ultimele acorduri, Iris se întreba ce să scrie ca să nu-l dezamăgească.

Pesemne că Luca îi percepuse neliniştea, căci a rămas cu ceaşca de ceai în aer şi i-a spus:

— Nu trebuie să scrii chiar acum. Masa asta te-a invitat să fii poetă, lasă-te în voia ei, haiku-ul va apărea la un moment dat.

— Nu mi se pare chiar uşor. Ştiu ce aş vrea să spun, dar nu şi cum. Uite, să-ţi zic: sunt îndrăgostită de cineva.

Italianul a primit mărturisirea cu un calm exasperant. Iris ar fi preferat să o întrebe despre cine era vorba, iar asta ar fi făcut-o să fie sinceră, să dea la iveală sentimentele care zi de zi erau tot mai greu de ascuns. Dar Luca s-a mulţumit să-i zâmbească în tăcere, de parcă tot ce-şi dorea de la ea ar fi fost trei rânduri pe o hârtie. Iris a oftat din rărunchi şi a spus:

— Bine, o să încerc.

Ce se adaugă şi ce se scade

În timp ce-l plimba pe Pirat înainte de cină, Iris era cuprinsă de un sentiment dulce-amar. Pe de o parte, îşi spunea că ar trebui să fie fericită cu noul curs pe care-l luase viaţa ei. Cunoscuse pe cineva care îi arăta tot ce era necesar în viaţă, mai avea şi un prieten mititel asupra căruia să-şi reverse iubirea, până şi băiatul de care fusese amorezată în adolescenţă reapăruse din neant şi îi telefona.

Numai că nimic nu părea să fie de-ajuns: inima îi dădea ghes să se arunce în braţele lui Luca. Intuiţia îi spunea că asta nu era posibil. Nu că ar fi fost însurat sau logodit, era altceva – nu şi-o putea explica în mod raţional – care îi repeta că era un vis irealizabil.

După masă, imediat ce ajunsese acasă, încercase să exprime aceste sentimente într-un haiku, însă hârtia rămăsese albă, aşa cum o primise.

În timp ce se gândea la toate acestea, a trecut pe lângă bazarul copiilor şi unul dintre ei i-a reamintit:

— Ziceai că ne dai ceva. Peste o jumătate de oră închidem şi nu mai deschidem decât luna viitoare.

— Ai dreptate, a spus Iris, ciufulindu-i părul micului negustor. Hai, urcaţi şi am să vă dau câte ceva pentru bazarul vostru.

— Vin eu, a sărit fetiţa.

Dar voiau şi ceilalţi doi; s-au apucat să se certe cine urcă şi cine rămâne să păzească bazarul.

— O să păzească Piratul lucrurile, a tranşat Iris problema. Chiar dacă numele lui nu inspiră prea mare încredere, o să vedeţi că e un paznic bun.

De parcă ar fi înţeles perfect ce misiune i se încredinţa, câinele s-a aşezat pe covor printre jucării şi a lătrat de două ori, ca şi cum ar fi vrut să-i pună în gardă pe posibilii hoţi. Convinşi de paznicul cu labe scurte, cei trei copii au urcat cu ea în apartament.

După ce a descuiat şi a aprins lumina, Iris a avut impresia că vedea toate obiectele ca după mult timp. Amintindu-şi de tehnica haiku-ului, s-a întrebat cum ar putea reduce la esenţă tot ce avea acolo, ce lucruri adăugau valoare vieţii şi care i-o scădeau. Mare parte dintre obiectele care decorau casa fuseseră ale părinţilor, care nu mai aveau acum nevoie de nimic, iar pentru Iris reprezentau un fel de ancoră care n-o lăsa să scape de durere.

— Luaţi ce vreţi. De fapt, o să scap de aproape toate amintirile astea, s-a hotărât ea.

Copiii au stat un pic pe gânduri, apoi fetiţa a luat un mic Turn

Eiffel din metal – demult, fuseseră la Paris să petreacă acolo Crăciunul. Pistruiatul a ales vechiul flaut la care tatăl ei cântase pe când Iris era mică. Celălalt a ales o cutie frumoasă cu cărţi de joc, cu care mama ei făcea pasienţe.

Ciudat, Iris s-a simţit uşurată uitându-se la copiii care plecau cu obiectele acelea, ce însemnau tot atâtea amintiri. Şi-a spus că în curând avea să facă curăţenie în trecutul ei, păstrând doar ceea ce avea să o ajute să trăiască mai departe.

A coborât să-l recupereze pe Pirat şi i-a dat să bea apă rece, ca recompensă pentru vigilenţa lui. A scos din frigider un iaurt şi s-a aşezat pe canapea cu hârtia albă în faţă şi un creion în mână.

Dar haiku-ul nu voia să iasă la iveală.

Un prezent interminabil

— Viaţa mea nu contează, te asigur, a spus Luca în seara aceea de vineri, când, ca niciodată, părea grăbit.

— Dar tu ştii multe despre mine, s-a revoltat ea. Mai multe decât oricine altcineva. Aşa că e drept să ştiu şi eu câte ceva despre viaţa ta.

— Mă tem că ai să fii dezamăgită.

— Asta o decid eu, nu crezi?... Bun, atunci spune-mi cu ce te ocupi.

— Acum sunt în vacanţă.

— Vacanţă în ianuarie?

— Păi, să zicem că n-am mai avut de mult nişte zile doar pentru mine.

— Locuieşti prin apropiere?

— Locuiesc aici. Ce, nu aici mă găseşti de fiecare dată?

Iris s-a încruntat:

— Vorbesc serios. Stai în cartier, sau nu vrei să-mi spui?

— Am avut un mic restaurant pe aici. Capolini. Acum nu mai există.

— Capolini... ce înseamnă?

— E numele meu.

— Parcă îmi spune ceva... poate am şi mâncat acolo. Unde era?

— Acum nu mai are importanţă.

— Şi de ce l-ai închis?

— Am fost chemat în altă parte.

Au tăcut amândoi. Iris a înţeles:

— De ce nu-ţi place să vorbeşti despre tine?

— Ţi-am spus doar: ai fi dezamăgită. Şi să te dezamăgesc e ultimul lucru pe care mi l-aş dori.

Iris a aşteptat un pic, apoi a întrebat:

— Stăm cumva la masa tăcerii?

— Nu chiar.

— Şi-atunci, ce particularităţi are masa numărul şase? a revenit ea la atac, tânjind după intimitatea din zilele trecute.

— Asta e o masă secretă, a spus Luca destul de trist. N-am voie să-ţi dezvălui magia ei. Ai s-o descoperi singură, la momentul potrivit.

— Se pare că azi n-o să aflu nimic... Deci ce facem noi aici? De ce stăm în cafeneaua asta prăfuită?

— O ştii doar: cel mai frumos loc din lume e chiar aici, a spus italianul, cumva brusc stânjenit.

Atitudinea lui anunţa ceva ce Iris încă nu putea bănui. Şi asta nu

era singura schimbare din cafenea de care îşi dăduse seama. Deşi era o seară de vineri, jumătate din mese erau neocupate. În plus, mobilierul şi pereţii păreau şi mai îmbătrâniţi decât cu o zi în urmă. De parcă ar fi trecut deodată mai mulţi ani – sau decenii. Până şi geamurile către stradă erau mai opace, abia vedeai prin ele. Era limpede, se întâmplau nişte lucruri pe care nu le pricepea.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, iluzionistul a trecut pe lângă masa lor, a bătut-o uşor pe umăr şi i-a şoptit la ureche:

— Aminteşte-ţi: există ceva ce aparţine mai ales prezentului.

Un mesaj care a nedumerit-o şi mai mult, chiar că nu mai înţelegea nimic. Totuşi, s-a agăţat de cuvintele acelea, încercând să salveze seara.

— Ajută-mă să mă lămuresc. Din ce am învăţat până acum, gândurile noastre se îndreaptă ori spre trecut, ori spre viitor. Greşesc?

— Nu. A gândi înseamnă să ieşi din prezent ca să pescuieşti în apele trecutului sau ale viitorului. Cu toate acestea, experienţa e tot timpul prezentă. Asta e ecuaţia.

— Bine, bine, ca teorie e OK, dar eu am nevoie să ştiu ce ţine mai ales de prezent din tot ce trăim. Mâncatul, de exemplu?

— Mă îndoiesc. Gustul mâncării ţine de prezent, firește, dar gătitul ţine de trecut, iar digestia, de viitor.

— Atunci, ca să trăim în prezent trebuie să găsim o experienţă atât de intensă, încât să nu fie necesar să ne proiectăm în trecut sau în viitor, nu?

— Cam aşa ceva. Una care să ne permită să oprim timpul în loc, să trăim într-un prezent interminabil.

— Aici e aici, totul este să o descoperim.

— Misticii o caută de secole, a spus Luca, curios să o asculte mai departe.

— Da, dar se ştie cum e omul: căutăm departe ceea ce se află chiar lângă noi. O fi magia acestei mese, dar cred că am găsit modalitatea de a opri timpul.

— Adevărat?

— Ştiu acum ce fel de magie se află mai ales în prezent!

I-a luat capul între mâini, l-a tras spre ea şi l-a sărutat. Un sărut care ar fi putut dura câteva secunde sau câteva minute, dar amândoi au ştiut că se cufundaseră într-un prezent interminabil.

Cum să scrii un haiku de dragoste

Sâmbătă la prânz, Iris s-a ridicat din pat hotărâtă să scrie un haiku pe care să i-l dea lui Luca. Sperând ca micul poem să pecetluiască dragostea care se ivise între ei cu o seara înainte, a înghiţit la repezeală ceva, apoi s-a apucat să citească un manual despre arta haiku-ului.

Autorul, Albert Liebermann, spune că un haiku e compus din trei versuri scurte care captează un anumit moment. Acest gen poetic e atent la detaliile cotidiene, fie din natură, fie din ambianţa urbană a poetului. De asemenea, poate reda o emoţie sau o stare sufletească concretă.

Conform manualului, un haiku tradiţional trebuie să conţină următoarele elemente:

1. Trei versuri fără rimă.

2. Să fie destul de scurt pentru ca, citindu-l cu voce tare, să poată fi cuprins în răgazul unei respiraţii.

3. De preferinţă, să includă o referinţă la natură sau la anotimpuri.

4. Să se refere mereu la prezent – chiar dacă omite verbele –, niciodată la trecut sau la viitor.

5. Să exprime o observaţie sau o uimire a poetului.

6. În cele trei versuri să fie prezent unul dintre cele cinci simţuri.

Toate bune şi frumoase, dar n-o prea ajuta pe Iris, care nu mai scrisese o poezie de când era foarte mică. Să-şi fi pierdut oare talentul poetic, cu care, după spusele lui Luca, ne naştem cu toţii?

A continuat să citească din manualul lui Liebermann. A dedus că arta haiku-ului consta în dobândirea gradului maxim de simplitate – poetul trebuie să producă un fel de trăsături de penel eliberate de orice artificiu sau barochism.

Înainte de a aplica aceste trăsături de penel – lăsase creionul şi luase un stilou – pe hârtia de la Luca, a citit câteva haiku-uri din carte. I-a plăcut mai ales unul de Kito:

Privighetoarea
Ori nu vine deloc în unele zile,
Ori vine de două ori în aceeaşi zi.

Iar dintre autorii clasici, i-a atras atenţia unul de Issa, destul de curios:

Se prezintă
Înaintea onoratului public
Broscuţa acestui tufiş.

Şi-a imaginat scena şi a zâmbit. Apoi s-a întors la stilou şi hârtie, sub soarele curajos de ianuarie.

A simţit dintr-odată că pentru a scrie un haiku erau prea multe lucruri – ba chiar totul – în plus, astfel că şi-a lepădat pijamaua şi a rămas goală. Cu picioarele strânse sub ea pe pat şi cu soarele drept aliat, era pregătită acum să scrie. Şi-a adus aminte de definiţia pe care o dăduse Basho acestei arte: „Haikuul este ceea ce se întâmplă în acest loc şi în acest moment".

S-a gândit la Luca şi trupul i-a fost străbătut de un fior. Era atât de prezent, încât îl percepea atât în ea, cât şi lângă ea.

În timp ce soarele îi încălzea pielea, Iris a înţeles că ceea ce trebuia să facă era să descrie cu umilinţă tocmai actul de a scrie un haiku pentru persoana iubită. Vârful peniţei a atins hârtia şi pulsul i s-a accelerat:

Pana în mâna dreaptă.
Inima în partea stângă.
Iar tu, pretutindeni.

A şasea masă

S-a îmbrăcat cu ce a găsit mai frumos în dulap şi a plecat cu modestul haiku într-un buzunar şi cu ceasul pe care i-l dăruise magicianul în celălalt.

Ca în orice zi de sâmbătă la prânz, străzile cartierului erau pustii, familiile fiind reunite în jurul mesei. Se grăbea să se întâlnească cu cel care era pentru ea toată familia şi toată viaţa ei (în afară de Pirat, fireşte).

A traversat podul, a luat-o pe stradă în jos şi a văzut bucuroasă firma localului şi uşile deschise.

S-a apropiat cu paşi înceţi, tot mai fericită să pătrundă în universul acela ascuns.

A intrat şi a constatat că încă nu venise niciun client. Doar magicianul trebăluia în spatele tejghelei. Hotărâtă să-l aştepte pe Luca, Iris a cercetat din priviri cele şase mese. Stătuse de-acum la fiecare dintre ele, aşa că ezita unde să se aşeze.

Sprijinită de tejghea, nu s-a putut hotărî pentru niciuna, ca şi cum aşezându-se la una cunoscută ar fi rupt vraja trăită în zilele precedente. Hipnotizată de acele clipe unice, a trăit încă un prezent interminabil, răstimp în care în cafenea nu a intrat nimeni.

Magicianul o privea cu coada ochiului, în timp ce lua sticlele de pe rafturi şi le punea în lăzi. Apoi a făcut acelaşi lucru cu paharele. Trezită din visare, Iris şi-a dat seama ce făcea omul: elimina însăşi raţiunea de a fi a unui local, curând cafeneaua avea să devină o coajă goală.

— Închideţi localul?

— N-avem încotro.

— Dar de ce? Doar nu vă lipsesc clienţii...

— Numărul lor e lipsit de importanţă. Important e ceea ce caută ei aici.

Nedumerită de aceste cuvinte, Iris a scos ceasul din buzunar:

— Nu merge. Păcat, pentru că e foarte frumos.

— Ba merge. Dar nu aşa cum te aştepţi tu să meargă, a spus omul, care, în timp ce închidea o ladă, părea deodată mai bătrân ca până atunci.

Iris a fost cuprinsă de un sentiment de vremelnicie, de tristeţe, avea impresia că nu mai înţelegea nimic şi nu mai reţinea nimic.

— Nu mi-aţi spus cum vă numiţi, a murmurat.

Omul s-a oprit de parcă ar fi încercat să-şi amintească propriul nume.

— Numele unui magician e lipsit de importanţă. Ce contează e ca spectacolul să merite osteneala. De asta îşi aminteşte publicul, iar noi, de aplauzele de la sfârşit.

A terminat de umplut cutiile, a ieşit de după tejghea şi s-a uitat întrebător la singura clientă, care nu se dădea dusă. A privit-o cumva cu milă, după care a spus:

— N-are rost să-l aştepţi. Nu mai vine.

— De ce? a întrebat ea speriată.

— Masa de ieri era masa despărţirilor. Cei care stau la ea nu se mai văd niciodată.

PARTEA A DOUA

TIC-TACUL VIEŢII

Un râu de tristeţe care curge spre ocean

În drum spre casă, Iris nu-şi putea lua gândul de la Luca, era pentru prima dată când nu venise. Era supărată, deşi nu avea motive: în definitiv, nu-şi dăduseră întâlnire. Dar nici în celelalte zile nu o făcuseră şi, totuşi, o aşteptase de fiecare dată. Îşi explica lesne tristeţea: deşi îi era cam greu să recunoască, simpla idee de a nu-l mai vedea pe Luca era de nesuportat.

A rătăcit o vreme pe străzile pustii ale cartierului. Lumina soarelui nu mai părea atât de veselă, iar lăsarea serii părea apăsătoare.

Ajunsă acasă, primită cu sărituriile bucuroase ale Piratului, s-a dezbrăcat şi s-a închis în baie. Avea nevoie de un duş fierbinte. Şi să plângă. Plânsul sub duş era un obicei care data din adolescenţă, când se simţea neînţeleasă de părinţii ei. Adolescenţa trecuse, obiceiul nu.

Iris s-a pregătit de vechiul ritual împotriva disperării: a deschis robinetul, a aşteptat ca apa să ajungă la temperatura potrivită şi a intrat sub duş, cu ochii închişi şi braţele întinse de o parte şi de alta a trupului. A stat aşa îndelung, rumegându-şi tristeţea, ce se scurgea în canalizare precum un râu ce merge direct către mare. Şi-a imaginat că atunci când tristeţea ei va ajunge la oceanele lumii, toate vietăţile marine care se vor întâlni cu ea se vor simţi un pic mai nefericite.

Şi astfel, imaginându-şi sute de balene triste, mii de meduze, de delfini şi foci abătute din cauza ei, şi-a recăpătat un zâmbet destul de timid. „Dacă ar şti Luca ce-mi trece prin minte, ar zice că am înnebunit”, şi-a spus înainte de a opri apa.

Acum avea treabă. Duşul „antitristeţe” se dovedise eficient, căci venise clipa să ia o decizie. Şi-a pus pantalonii de bumbac cu care umbla prin casă, a deschis agenda şi a însemnat numărul de telefon al unei agenţii imobiliare din cartier. Auzind vocea care i-a răspuns, a realizat că era neobişnuit ca tipii să lucreze sâmbăta.

— Nu mă aşteptam să găsesc pe cineva, a spus ea mirată.

— M-am angajat de câteva săptămâni, încă nu-mi permit să-mi iau o sâmbătă liberă... Numele meu e Ángela, cu ce vă pot fi de folos?

— Aş vrea să-mi vând apartamentul.

Nici nu-şi închipuise ce uşor avea să fie să spună asta. Nu-şi dăduse seama până în clipa asta, însă hotărârea era luată de câteva săptămâni. După ce aflase de accidentul părinţilor, întorcându-se în apartamentul pustiu, însă atât de încărcat cu amintiri, ştiuse că n-ar fi fost în stare să trăiască acolo. Dar una e să gândeşti, şi alta să faci.

Şi-a amintit din nou de Luca şi de povestea cu puţul: iată că găsise şi ea un dar în situaţia aceea disperată. Darul era hotărârea pe

care o luase. Fără să-şi dea seama cum, ceva în ea începea să se schimbe.

— Bun, îmi notez, a spus Ángela. Când vreţi să vin să văd casa?

— Cât mai repede. S-ar putea astăzi?

— Nu e ceva obişnuit, dar mie nu-mi pasă. Aşa plec din biroul ăsta plictisitor. Peste o oră vă convine?

— Mi se pare perfect.

Mulţumită de ce făcuse, Iris s-a dus la telefon, să asculte mesajele de pe robot. Vocea metalică a anunţat-o că avea două. După cum bănuia, ambele erau de la Olivier.

„Bună, Iris. Te sun să te întreb dacă ai chef de cafeaua aia despre care am vorbit (pauză, ca şi cum şi-ar fi căutat următoarele cuvinte). Adevărul e că, cu cât mă gândesc mai mult la întâlnirea noastră după atâţia ani, cu atât mai ciudată mi se pare. Voiam să ştiu dacă şi tu simţi la fel. Bun (altă pauză), mă suni tu. La revedere."

Cu o mutră plictisită, Iris a trecut la al doilea mesaj, deşi cu dragă inimă l-ar fi şters. Olivier îl lăsase la o oră după primul. „M-am gândit că, dacă ai chef, putem merge la cinema. Aştept să mă suni. Pa."

Iris s-a făcut că nu aude ultima frază; mai avea ceva de făcut până la sosirea tipei de la agenţie. A căutat în buzunarul paltonului haiku-ul, l-a mototolit şi l-a aruncat la coşul din baie.

A fost tentată să facă acelaşi lucru şi cu ceasul, dar în ultima clipă i s-a făcut milă de vechitura aia, care continua să arate ora douăsprezece fix, deşi undeva în străfundul inimii sale se auzea un ticăit slab. L-a băgat la loc în buzunar, apoi a pus un disc, s-a aşezat pe canapea şi a închis ochii.

Începea să se simtă mult mai bine.

Trecutul unora e viitorul altora

— Dacă nu te superi, îmi explici şi mie de ce vrei să vinzi apartamentul? a întrebat Ángela, după ce a trecut dintr-o cameră în alta şi a făcut fotografii.

— Pentru că locul ăsta tine de trecut, a fost tot ce i-a trecut prin minte.

Agenta a completat o fişă cu toate datele – caracteristici, preţ, ore de vizită – şi a promis că va purcede neîntârziat la etapa următoare. Înainte de a pleca, s-a oprit în vestibul:

— Cred că luni pot să-ţi aduc primele persoane interesate. Lumea caută case în zona asta, şi apartamente ca al tău nu prea găseşti la tot pasul.

— Crezi că va fi greu să găseşti un cumpărător?

Ángela a mijit ochii, apoi a spus:

— Trecutul unora e viitorul altora.

Iris a aprobat din cap, mulţumită. Niciodată nu fusese atât de rapidă în a lua o decizie, lucru care o încânta: tocmai descoperise că reuşise să se surprindă pe sine însăşi.

Următorul pas era să înceapă să caute o urmă care să o ducă la Luca. A căutat într-un ghid vechi al restaurantelor din oraş unul care să poarte numele Capolini. Niciunul, nici măcar o pizzerie. Nici măcar sunând la informaţii n-a aflat nimic.

Poate că Luca o păcălise. Dar de ce? Ce rost avea? Că nu părea să fie acest gen de om.

Nedumerită, şi-a zis să iasă să dea o tură. De asemenea, să treacă şi pe la cafeneaua magică, cine ştie, poate că s-o fi petrecut o minune. În fond, ultimele zile o învăţaseră că acela era un loc neobişnuit, unde orice era posibil. N-ar fi fost deloc ciudat să-l găsească exact ca în prima zi, cu firma luminoasă şi amicul ei magicianul aşteptându-şi clienţii la bar.

Piratul a fost nebun de bucurie văzând că stăpâna lui căuta lesa. Iris şi-a pus paltonul şi a ieşit cu câinele în stradă.

Pe drum, Iris a fost atentă la toate firmele din cartier. Căuta un local anume, cu nume italienesc: Capolini. Nu a găsit acest nume pe traseul ei obişnuit; era atât de absorbită, că nici măcar nu s-a uitat la şinele de tren când a trecut pe pod.

Era foarte frig şi se întuneca. Ajunsă în faţa locului unde trăise atâtea clipe magice, a crezut mai întâi că întunericul îi juca o festă. S-a apropiat mai mult, neputând să-şi creadă ochilor: *Cel mai frumos loc din lume* nu mai era acolo.

Nici urmă de firma luminoasă defectă; geamurile erau bătute în scânduri; uşa era încuiată, iar în cutia poştală, pliantele publicitare dădeau pe dinafară. De parcă locul ar fi fost închis de mult timp.

„Asta da magie”, şi-a zis ea, nedumerită, înainte de a trage de lesă şi a lua drumul spre casă.

Trei luni de viaţă pentru o mincinoasă

Sfârşitul de săptămână a trecut molcom şi banal. Iris s-a trezit târziu, după o noapte în care dormise prost. N-a avut poftă de mâncare şi a stat cu orele înaintea televizorului, cu gândurile în altă parte. Duminică după-masă, în timp ce dormita pe canapea fără chef de nimic, a sunat telefonul. Era Olivier.

— Trebuie să apelez la pretextul vaccinului pentru Pirat ca să te revăd? a întrebat-o pe un ton atât de amabil, încât i-a fost cu neputinţă să fie sinceră: n-a putut să-i spună că nu avea chef de el şi nici că singurul bărbat cu care ar fi dorit să iasă dispăruse fără urmă din viaţa ei.

— Cunosc un loc senzaţional, unde se servesc chestii tropicale, a continuat veterinarul. Lasă-mă să te invit să guşti măcar una.

— Sunt răcită, a minţit Iris. Hai să lăsăm pe altă dată. Trebuie să mă odihnesc.

— Îmi pare rău că eşti bolnavă, dar mă şi bucur.

— Cum aşa?

— Pentru că ştiu că nu-mi dai plasă. Ştii, faptul că te-am revăzut e lucrul cel mai bun care mi s-a întâmplat de ani de zile. A fost o adevărată minune, parcă m-ai salvat dintr-o existenţă insuportabilă...

Iris şi-a adus imediat aminte de ce-i spusese Luca despre reapariţia lui Olivier: „Hazardul ordonează lumea mai bine decât bănuim". Ceva mai însufleţită, dar şi pentru că se simţea un pic vinovată că-l minţise, a întrebat:

— De ce zici că viaţa ta e insuportabilă?

— N-am cum să-ţi explic, e prea plicticos... Tu nu te simţi câteodată plictisită de viaţa ta?

— Presupun că da. Dar probabil pentru că am o muncă de rutină.

— Asta n-are nimic de-a face! Eu cred că ne plictisim de noi înşine şi de rutina noastră, oricât ar fi ea de fabuloasă. Mi-a zis cineva odată că plictiseala se vindecă dacă ne imaginăm c-o să murim în curând. E de încercat... Să ne imaginăm că ne mai rămâne puţin de trăit. Să ne gândim cum am putea profita.

Lui Iris subiectul i se părea la fel de plicticos. Nu spunea nimic, aşa că Olivier a continuat să vorbească, pe un ton mult mai scăzut, de parcă i-ar fi fost ruşine de propunerea pe care i-o făcea:

— Uite, imaginează-ţi că mai ai de trăit doar trei luni şi că în această perioadă trebuie să faci zece lucruri la care nu vrei să renunţi. Hai să ne gândim la cele zece lucruri. Ce zici?

Tăcerea ei a fost cât se poate de elocventă.

— Iartă-mă, n-am vrut să te bat la cap cu chestiunile astea metafizice, cred că te-am plictisit.

Şi-a dat seama că-l jignise, aşa că s-a grăbit să-l liniştească:

— Nu m-ai plictisit, dar nu mă simt bine.

— Sigur, îmi pare rău. Noapte bună. Sună-mă oricând.

Iris a rămas pe gânduri; Olivier putea să pară o fiinţă fragilă din cauza timidităţii, dar, de fapt, era acelaşi om pe care îl cunoscuse acum douăzeci de ani: sub carapacea de adult, se ascundea acelaşi tinerel nesigur pe el. Asta îi plăcea, deşi îi era greu să recunoască.

După discuţia cu Olivier nu avusese deloc intenţia să facă lista cu cele zece lucruri, dar timpul trecea şi ideea nu-i ieşea din minte. Chiar, ce ar vrea să facă dacă i-ar rămâne doar trei luni de trăit? La ce ar renunţa şi la ce nu? Şi-a amintit de o frază pe care o citise într-o carte veche de aforisme religioase: „Trăieşte fiecare zi din viaţă ca şi cum ar fi ultima”.

A luat hârtie şi pix şi a făcut lista:

ZECE LUCRURI DE FĂCUT
ÎNAINTE SĂ MORI

1. Să-l găsesc pe Luca (măcar ca să-mi iau rămas-bun).

2. Să sărut pe cineva pe care să-l iubesc (şi să mă iubească) la nebunie.

3. Să văd o ninsoare nemaipomenită.

4. Să încerc mâncarea japoneză.

5. Să râd în hohote ca o nebună.

6. Să mă duc la un concert al unei trupe care-mi place.

7. Să vând apartamentul părinţilor mei.

8. Să-mi dau demisia.

9. Să am o prietenă adevărată.

10. Să-mi vopsesc părul în roşu.

Recitind lista, s-a mirat că niciuna dintre aceste cele mai mari dorinţe nu i se părea greu de îndeplinit; i-a venit cheful să înceapă imediat.

Somnul a cuprins-o înainte de a stabili şi cum să le ducă la bun sfârşit.

O zi de luni nu chiar atât de groaznică

Aşa cum îi promisese, luni dimineaţa, Ángela a venit însoţită de un domn, un neamţ foarte înalt, care dorea să vadă apartamentul. Împreună cu soţia sa, ambii ieşiţi la pensie şi fără copii, căutau ceva în cartierul acela. Clientul a vrut să verifice tot, inclusiv ţevile şi întrerupătoarele.

— Încerc să-l conving că în zona asta nu mai găseşte el un apartament ca ăsta, i-a şoptit agenta, în timp ce clientul cerceta terasa. Facem pariu că reuşesc? N-ar fi prima dată. Ţi-am zis că înainte de a lucra aici am fost coafeză? Nu? Păi, mi se dusese buhul. Venea o tipă doar să se tundă şi, dacă pleca cu extensii de mai multe culori, toţi ştiau că trecuse prin mâinile mele!

Iris a crezut-o imediat: Ángela radia o simpatie explozivă care nu te putea lăsa indiferent.

Profitând că neamţul se apucase să măsoare o cameră, a întrebat-o ceea ce o rodea de ore în şir:

— Ştii o cafenea din cartier care se cheamă *Cel mai frumos loc din lume e chiar aici*?

— Numele nu-mi spune nimic, unde se află?

Iris i-a explicat amănunţit unde era adresa pe care o cunoştea atât de bine, dar agenta n-a lăsat-o să termine:

— Gata, ştiu, dar acolo nu e nicio cafenea, ci un depozit vechi. E gol de o veşnicie. Ai vrea să-l vezi? Am cheile.

— Poţi să mi-l arăţi?

— Bineînţeles. Am să-i spun şefului că ai putea să-l cumperi, nicio problemă. L-a văzut multă lume, dar nimeni nu l-a vrut.

— De ce? E vreo problemă?

— Aşteaptă să vezi şi-o să te lămureşti.

După plecarea clienţilor, Iris i-a lăsat Piratului castronul cu mâncare şi s-a dus la lucru, aşteptându-se la o zi grea şi plină de reproşuri.

Nu se înşela. După ce nu venise la serviciu ca să adopte un căţel, şeful ei o luase la ochi. Asta se vedea în tensiunea care apărea ori de câte ori i se adresa. Noroc că nu-i vorbea prea des.

În rest, ziua a fost la fel de plicticoasă ca de obicei. Un potop de apeluri, apoi acele oaze de linişte. Atunci a prins un post de radio pe Internet şi a ascultat un cântec care i-a plăcut:

Dreams are ready
To be true.

Just make them happen:
This life is a blank page
Write here what you want.[6]

De parcă ar fi fost coloana sonoră a vieţii sale în acel moment şi acel loc, telefonul a sunat chiar pe ultimele acorduri ale melodiei învăluitoare. La început nu a recunoscut glasul bărbatului care sunase.

— Aş dori nişte informaţii în legătură cu o asigurare.

— Bun, ce fel de asigurare? a întrebat ea pe un ton profesionist.

— Depinde ce-mi recomandaţi. Sunt bărbat, necăsătorit, sănătos. Conduc un automobil mic şi după mult timp am un chef nebun de viaţă. Totul, graţie unei fete.

— Olivier, l-a recunoscut ea, ce faci?

— Dacă nu reuşesc să te văd altfel, m-am hotărât să-mi fac o asigurare, poate că aşa vorbesc cu tine personal.

— Eşti nebun!

— Absolut de acord. Nebun după tine. Ce mă sfătuieşti? M-am gândit că ar fi bună o asigurare de viaţă. Apropo, ai făcut lista?

— Nu pot vorbi acum, blochez centrala.

— Dar e o problemă de serviciu!

— Ar trebui să te pasez unuia dintre agenţii noştri.

— N-am ce vorbi cu agenţii voştri.

— Dar asta e procedura. Ai nevoie de informaţii.

— Ziceam că mi le dai tu.

— Atunci ar trebui să vii aici.

— Perfect! La ce oră ieşi?

— La nouă şi jumătate.

— Atunci vin la nouă, mă informez şi pe urmă te invit la barul hawaiian. Nu accept un refuz.

Iris zâmbea, deşi el nu putea să vadă. Şi-a reamintit cuvintele cântecului şi şi-a zis că era momentul să scrie ceva care să merite osteneala pe pagina albă a vieţii. Sau măcar să încerce.

— Bine, dar în loc de chestii hawaiiene aş prefera mâncarea japoneză.

— Minunat. Sunt expert în sushi şi sashimi. Ne vedem la ora nouă, prinţesă.

Până la sfârşitul programului, zâmbetul de pe buzele ei nu s-a mai şters. Nici chiar când şeful a certat-o că blocase centrala. Şi nu doar a certat-o.

O cină sub semnul norocului

Olivier rezervase o masă la Ojiro, un restaurant japonez recent deschis în centru.

— Mi-am zis că o astfel de ocazie merita să mai ieşi din cartierul tău, i-a spus pe un ton suav, în timp ce ambala motorul.

La ora asta, într-o zi de luni, traficul era rarefiat, aşa că în mai puţin de un sfert de oră intrau pe uşa cu un design special a localului, pătrunzând într-o lume absolut nouă pentru Iris. Masa lor era într-un colţ. Lista era scrisă în japoneză şi în spaniolă, dar ea n-a priceput mare lucru.

— Alege tu, s-a predat Iris.

Olivier a fost încântat de decizia ei. Când a venit chelneriţa, îmbrăcată într-un chimono elegant, a făcut comanda şi a cerut şi două beri japoneze. Totul, cu o siguranţă pe care Iris nu i-o cunoştea.

— Vom începe cu o supă miso, după care vor veni trei feluri, ca la o masă japoneză tradiţională, i-a explicat apoi.

— Trei feluri?

— Da, am învăţat asta în anul petrecut la Osaka, într-un schimb universitar când făceam facultatea de medicină veterinară. Japonezii dau multă importanţă atât alegerii materiei prime, cât şi prezentării. Cele trei feluri pe care le vom mânca sunt gătite după tehnici diferite – a făcut o pauză şi s-a uitat la ea, ezitând parcă dacă să continue sau să n-o mai plictisească; primul se serveşte crud, al doilea e abia fiert, iar al treilea necesită o pregătire îndelungată şi lentă. Pentru ei e o modalitate de a nu uita că în viaţă totul are valoare: ceea ce e simplu şi valoros, ceea ce putem dobândi rapid şi ceea ce reuşim după un timp. Iar la urmă, totul se termină cu o ceaşcă cu ceai verde şi amar precum moartea.

— Şi ce-ar fi dacă n-am mânca decât un singur fel? Unul crud, sau unul abia fiert, sau unul care a fost gătit timp de multe ceasuri?

— Atunci reîntâlnirea noastră ar fi un *nabemono,* adică o mâncare suculentă preparată de-a lungul a câtorva ore. Ba mai mult decât atât: cina asta a avut nevoie de aproape douăzeci de ani ca să fie gătită...

— Şi după ceaiul verde ce vine? a întrebat ea pe un ton fals ingenuu.

— Asta n-o mai ştie nimeni. Important e să ajungem la ceai sătui, pentru că după aceea nu mai e cale de întoarcere.

— Ce vrei să spui? s-a mirat ea, constatând că Olivier era din ce în ce mai sigur pe el; chiar şi glasul îi suna mai ferm.

— Că nimeni nu are parte de o moarte bună dacă e cu burta goală. Ştii că unii s-au întors din moarte pentru că lăsaseră ceva neterminat pe timpul vieţii? Înainte de plecare, trebuie să faci pace cu lumea şi cu cei pe care îi iubeşti. Începând cu tine însuţi.

— Adică vrei să spui că în cazul ăsta moartea ne va fi mai uşoară?

— Bineînţeles! Dacă ai avut o viaţă plină, moartea vine ca un lucru firesc. Ceaiul fierbinte după o masă bună.

Femeia în chimono aducea o tavă.

— Îmi place ideea asta de a vedea viaţa ca o masă! Atunci eu ce fel de mâncare aş fi?

I s-a părut că, în timp ce răspundea, glasul îi tremura ca unui adolescent care face prima sa declaraţie de dragoste:

— Tu eşti un bol plin cu orez alb. Ceva ce nu trebuie să lipsească. Simplu, dar nutritiv. Nici prea greu, nici prea uşor. Valoros în sine, căci are darul de a absorbi toate savorile vieţii.

Iris a simţit că obrajii îi iau foc, ceva ce nu mai păţise de mulţi ani.

Alături de două prosoape calde şi umede, chelneriţa adusese şi cele două beri Ebisu. Şi-au şters mâinile cu prosoapele, pe care le-au pus apoi la loc pe tava cea mică. Iris a turnat în pahare şi l-a ridicat pe al ei:

— Închin pentru cele două dorinţe care mi s-au împlinit astăzi. De mult doream să încerc mâncarea japoneză şi, iată, sunt pe punctul de a o face.

— Şi cealaltă?

— Mi-am dat demisia. O, nu, nu-ţi face griji – a adăugat, văzându-i expresia îngrijorată –, nici nu-mi pasă, era şi timpul să am curajul să o fac. Nu credeam c-am să fiu în stare. Acum nu-mi rămân decât opt lucruri de făcut înainte să mor.

— Păi, atunci e o veste minunată. Să bem pentru ea!

Au ciocnit, au băut, apoi Olivier a întrebat:

— Te-ai gândit ce-ai să faci acum?

— O să dorm, o să-l plimb pe Pirat, o să caut un prieten pe care l-am pierdut... Sper să vând şi apartamentul alor mei. Ca să mă pot muta într-unul în care trecutul să nu fie peste tot. Şi, dacă e posibil, de unde să văd marea, am eu visul ăsta.

— Mda... Bag de seamă că în viaţa ta se întrevăd nişte schimbări majore. Sper să fiu şi eu una dintre ele...

Iris şi-a plecat privirile cu timiditate.

Atunci, Olivier i-a atras atenţia asupra etichetei berii japoneze:

— Berea asta o să-ţi poarte noroc, ai să vezi. Te-ai prins cum se numeşte?

Iris a ridicat din umeri, „Ebisu” nu-i spunea nimic.

— Ebisu e unul dintre cei şapte zei japonezi ai norocului. Precis că o să aibă grijă ca şi cele opt dorinţe rămase să ţi se împlinească.

„Să dea Domnul”, şi-a spus Iris, în timp ce sorbea îndelung din berea norocului.

O bucăţică din altă lume

Prima zi liniştită, fără obligaţii, a început cu privirile nedumerite ale Piratului, care se uita la ea mirat, de parcă s-ar fi întrebat ce lene dăduse peste stăpâna lui. Ce, uitase că ar fi trebuit să iasă de mult la plimbare, ca în fiecare dimineaţă?

Cuprinsă de o senzaţie neaşteptată de seninătate, Iris şi-a preparat un ceai verde şi l-a băut pe îndelete la masa din bucătărie. Apoi a făcut duş, s-a îmbrăcat comod, nu în stilul *office* obişnuit pe care-l folosea la serviciu, şi a căutat lesa câinelui.

Când a băgat mâna în buzunar, a dat peste ceasul stricat. L-a dus la ureche ca să audă ticăitul acela vag şi ciudat. Se auzea şi acum; oricât de ciudat putea părea, ceva din inima lui continua să trăiască. „Ia să-l duc eu la reparat”, şi-a zis în timp ce deschidea uşa.

A fost o plimbare mai lungă decât de obicei. Cum la acea oră parcul era pustiu, l-a lăsat liber pe Pirat, ca să cerceteze în voie toate tufişurile. Strângându-şi mai bine paltonul, Iris s-a aşezat pe o bancă şi a savurat un timp dimineaţa rece şi senină.

La ieşirea din parc, a legat câinele de un pom şi a intrat în ceasornicăria din cartier.

— Ticăie, dar nu merge, i-a spus ea tipului cu mutră de bufniţă de după tejghea.

Omul a cercetat atent vechitura, ducându-şi la ureche ceasul de buzunar cu delicateţea cu care umbli cu obiectele de valoare.

— A căzut?

— Nu ştiu. Aşa l-am primit.

Ceasornicarul şi-a continuat cercetarea. A privit sfera printr-o lupă ataşată ochelarilor, a ascultat ticăitul imperceptibil şi a căutat modalitatea de a deschide ceasul. În cele din urmă a spus:

— Aşteptaţi un moment, trebuie să-l duc în atelier.

Iris a aşteptat în prăvălia goală în care se auzea doar ticăitul numeroaselor ceasuri care se aflau acolo. După câteva minute, omul a revenit cu o figură consternată şi ceasul în mână:

— Nu pot să fac nimic. Piesele componente nu se mai fabrică.

— Deci nu se poate repara?

— Nu, dar chiar dacă aş putea, n-ar trebui să o fac.

— De ce?

— Pentru că cel care vi l-a dat a vrut să vă dăruiască o bucăţică din altă lume. Ceva ce nu mai există, dar încă se poate percepe – a apropiat el ceasul de urechea ei ca să audă zgomotul acela „din altă lume”.

— Dar ce sens are să faci cadou un lucru care nu funcţionează?

— Poate că darul nu era la vedere. Uitaţi – i-a arătat o hârtiuţă –, înăuntru am găsit o inscripţie. Mi-am notat-o.

Iris a citit:

LASĂ ÎN URMĂ TRECUTUL ŞI PREZENTUL VA PORNI

— Ce înseamnă asta?

— Habar n-am! Cert este că prietenul dumneavoastră nu a vrut să vă dăruiască doar un ceas.

Depozitul treburilor neterminate

Cheia a scrâşnit în broască de parcă aceasta nu ar mai fi fost folosită de mult timp. Uşa s-a deschis spre un spaţiu întunecat şi neprimitor, care nu semăna nici pe departe cu cafeneaua în care îl cunoscuse pe Luca.

— Asta e locul şi, după cum vezi, nici urmă de cafeneaua despre care vorbeai tu, a spus Ángela.

Duşumeaua era acoperită cu un strat gros de praf care amortiza paşii. Era frig şi umed, iar penumbra sporea misterul. Lumina slabă care reuşea să pătrundă din stradă făcea vizibilă o suprafaţă de doar câţiva metri pătraţi; restul era cufundat într-o beznă compactă.

— Eşti mirată?

— Şi încă cum...

Iris se întreba cum era posibil ca un local să dispară cu totul sau să se transforme în altceva într-un timp atât de scurt. Mobilul agentei a rupt tăcerea şi i-a întrerupt nedumeririle. Iris a făcut câţiva paşi, ca de somnambulă, în vreme ce Ángela răspundea la telefon.

— Stai o clipă, că n-am acoperire, a spus ea, făcându-i un semn că iese în stradă ca să vorbească.

Iris a mers mai departe pe duşumeaua plină de praf către partea din fund, curioasă, dar şi deconcertată. Şi-a dat seama că, pe măsură ce avansa, întunericul parcă se subţia. Ochii i s-au obişnuit repede şi a zărit un fel de rafturi pe care se aflau multe cutii, de mărimi şi culori diferite, toate acoperite de praf.

„Trebuie să fie depozitul de care spunea Ángela", şi-a zis ea privind cutiile. Erau unele mari de tot, în care ar fi încăput un frigider sau un dulap. În schimb, cele mici erau cât o cutie de pantofi. Pe toate era lipită o etichetă cu câte un nume scris de mână.

„Or fi pachetele care trebuiau trimise destinatarilor", şi-a zis ea, deşi totul i se părea extrem de ciudat. Ce-o fi în cutiile alea? De ce se aflau aici? Cine erau destinatarii? Oare din cauza lor nu voia nimeni să cumpere localul?

De undeva din spate se auzea muzică. Iris s-a oprit, ţinându-şi respiraţia. Peste nişte acorduri fine s-a ridicat o voce melodioasă care parcă i se adresa direct:

Where are you going,
I asked,
Suburban Princess
Tonight?[7]

Căci se întreba şi ea unde se ducea, ce însemnau toate acestea şi ce avea să găsească până la urmă. Ajunsă în faţa peretelui din spate, s-a oprit brusc. Se afla înaintea unei mese identice cu cele din cafeneaua dispărută. Pe suprafaţa de marmură, o ceaşcă fierbinte cu ciocolată abia turnată, răspândind aceeaşi aromă delicioasă. O linguriţă curată pe farfurioară.

Fără să încerce să găsească vreo explicaţie, Iris a dus ceaşca la gură şi a băut. Aroma şi gustul ciocolatei i l-au adus imediat în minte pe Luca, cu care băuse atâtea ceşti ca aceasta. Numai că acum era singură... Sau nu?

Din întuneric se apropiau nişte paşi. Mai întâi speriată, Iris a recunoscut apoi silueta familiară: un bărbat slab şi distins, cu o coamă de păr cărunt: magicianul.

— Văd că ai descoperit depozitul treburilor neterminate... Ţi-ai găsit cutia?

Bucuroasă că-l vede, Iris s-a repezit să-l întrebe:

— Ce s-a întâmplat cu cafeneaua? De ce totul pare atât de difer...?

Omul a întrerupt-o cu un gest ferm:

— E important să găseşti cutia care poartă numele tău.

Iris ardea de curiozitate să-l întrebe de Luca, dar omul fusese atât de autoritar, că n-a îndrăznit să nu-i dea ascultare; s-a întors la rafturi şi a început să citească etichetele lipite pe cutii. Erau foarte multe, treaba putea să-i ia o zi întreagă. Din fericire, nu a fost aşa: după doar câteva minute, şi-a văzut numele scris citeţ pe latura unui pacheţel cât să-i încapă în palmă.

— Iată-l! a exclamat ea voioasă. Pare-se că treburile mele neterminate nu sunt chiar aşa de multe. Ce e înăuntru?

— Asta trebuie să descoperi singură. Dar nu subestima lucrurile din cauza aspectului lor exterior. Interiorul poate conţine o lume întreagă.

— Alt truc de magie?

— Da, într-un fel. Ăsta e locul unde treburile neterminate îşi aşteaptă momentul în care se vor împlini. Acum, stai la masă, bea-ţi ciocolata şi aşteaptă.

— A fost ideea lui Luca? E cu tine?

— Ai răbdare, o să afli.

Magicianul şi-a încheiat pe îndelete nasturii redingotei roase şi a adăugat:

— Bucură-te de clipa asta. Şi nu uita că un drum de o mie de mile începe cu primul pas.

Contrariată, Iris s-a aşezat înaintea ceştii fierbinţi şi a deschis cutia. Mirată, a văzut o inimă de ciocolată albă învelită în celofan. Pe

spate, eticheta: Gelateria Centaurul şi o adresă.

— Trebuie să mă duc acolo?... Ei, mai eşti aici?

Dar nu glasul magicianului s-a auzit, ci cel al agentei care se întorcea grăbită:

— Iartă-mă că te-am lăsat singură, era un client pe care nu puteam să-l... Ei, dar văd că ai găsit şi o masă de la cafeneaua aia a ta? Ce faci aici, pe întuneric?

Iris a vârât inima de ciocolată albă în buzunar, apoi a spus:

— Ce vezi. Beam o ciocolată caldă.

— O... ce? Zău că ai o imaginaţie bogată, Iris! Hai să plecăm, că altfel o să mă convingi şi pe mine că aici se petrec lucruri ciudate.

Marea viitorului

— Am plecat mai devreme de la lucru şi am o surpriză pentru tine!

Vocea lui Olivier era veselă şi nerăbdătoare.

— E musai acum? Aveam alte planuri...

Dar siguranţa din glasul lui Olivier era deconcertantă; nu se aşteptase ca el să insiste, şi încă atât de energic. Era limpede, nu mai era la fel de timid cu ea.

— Da, chiar acum! Nici eu, nici surpriza nu putem aştepta. Trec să te iau în douăzeci de minute.

Optimismul lui contagios i-a şters din minte senzaţia de nelinişte pe care i-o lăsaseră vizitarea depozitului şi reîntâlnirea cu magicianul. Cumva, începea să înţeleagă că locul acela şi oamenii săi aparţineau unei felii din viaţa ei care rămânea în urmă. În schimb, Olivier reprezenta viitorul.

Un viitor fericit şi cu glas voios, bucuros să o revadă.

— Ce-ai păţit, prinţesă, că eşti cam palidă? a întrebat-o, în timp ce maşina rula pe bulevard, spre centru.

— Nimic, doar că am avut o întâlnire cam bizară.

— Aha. Ai văzut o fantomă?

— Adevărul e că toată viaţa mea e plină de fantome...

Spunând asta se gândea la Luca. Şi-a dat seama că avea să-l caute în continuare, nu va renunţa să-l vadă, asta dacă vorbele magicianului erau adevărate.

— E normal, trăim înconjuraţi de fantome. Totul este să aflăm cum să ne avem bine cu ele, a spus Olivier.

Restul drumului l-au făcut în tăcere, fiecare cufundat în gândurile sale. Maşina a luat-o pe un bulevard, a cotit de mai multe ori şi a pătruns pe străzile aproape pustii ale unui cartier nou. Olivier a oprit în faţa unui edificiu recent ridicat: „Am ajuns”.

Iris a trântit portiera şi l-a urmat spre intrarea cu uşi de sticlă. Veterinarul a descuiat cu cheile lui, după care i-a făcut semn să intre în liftul transparent şi bine luminat. Oglinda a reflectat două tipuri de emoţie: bucuria cumva copilărească a bărbatului, uimirea nedumerită a femeii.

Au urcat până la ultimul etaj, unde au ieşit pe un palier cu podea strălucitoare. Olivier s-a îndreptat spre una dintre cele patru uşi, a descuiat şi a invitat-o să intre, cu o reverenţă teatrală, zâmbind întruna.

Iris a pătruns într-un apartament gol, nou-nouţ, radiatoarele mai

aveau încă apărătoarea de plastic pe ele. Curioasă, a străbătut camerele, bucătăria, baia şi salonul spaţios, cu geamuri mari.

— Încă n-ai văzut lucrul cel mai tare, a spus el, ridicând persienele.

Au ieşit pe terasă. Nouă etaje mai jos, strada era o lume în miniatură. Iar înaintea ochilor, albastrul imens al mării. Cu toate că ziua era cenuşie, imaginea i s-a părut de o frumuseţe supranaturală; Iris s-a şi văzut stând acolo într-o noapte de vară şi privind extaziată orizontul.

— Ei, ce zici, seamănă un pic cu casa visurilor tale? a întrebat-o el, luând-o de mână.

Iris a schiţat un zâmbet timid.

— Cred că e foarte scump, iar eu sunt şomeră. ..

— Proprietarul e un prieten de-al meu şi e dispus să-l închirieze la un preţ modic, a spus el cu un tremur în glas.

Iris şi-a zis că niciodată viitorul nu i se înfăţişase cu atâta claritate ca acum. Dar nici nu-i provocase atâta teamă.

— Ştiu şi eu... trebuie să mă gândesc.

— Fireşte, prinţesă, o astfel de hotărâre nu se ia cu uşurinţă.

Iris a zâmbit din nou. Imaginea mării o liniştea enorm. Fără să-şi ia ochii de la întinderea albastră, a murmurat:

— Am impresia că toată viaţa mea e o luptă între trecut şi viitor.

Şi imediat şi-a amintit de ce îi spusese Luca: „Există ceva ce nu se petrece decât în prezent". Ca de undeva din depărtare, i-au ajuns la ureche cuvintele lui Olivier:

— Ai dreptate, de fapt, asta suntem cu toţii: o încurcătură teribilă fără nicio soluţie aparentă.

Despre îngeri

După ce au văzut apartamentul, Olivier a invitat-o la masă. S-au dus la un restaurant italian, dar Iris abia dacă a gustat ceva. Şi nu pentru că el nu ar fi fost un companion agreabil, ci pentru că gândurile nu-i dădeau pace. Sigur, voia să-l găsească pe Luca, numai că asta începea să semene cu o fixaţie absurdă. Pe de altă parte, se simţea tot mai bine în compania lui Olivier, care se purta cu ea cu o delicateţe şi o răbdare pe care nu le mai văzuse la alţi bărbaţi.

După două ore, când a lăsat-o în faţa uşii, şi-a luat la revedere de la ea cu un surâs înţelegător:

— Mi-ar plăcea să ieşim diseară, dar ceva îmi spune că nu e momentul cel mai bun. Greşesc?

— Sunt obosită şi am nevoie să mă gândesc, a spus ea cu un zâmbet chinuit.

— Nu-i grabă, însă nu uita că te aştept în viitor, precum marea.

Acasă, Piratul a primit-o vesel ca de obicei, aşteptând să fie scos la plimbare. Numai că Iris s-a dus să-şi asculte mesajele de pe robot. Îi era greu să recunoască, dar aştepta în continuare un semn de viaţă de la Luca.

Nu avea decât un mesaj de la Ángela. Vocea suna de parcă ar fi fost răcită sau ar fi plâns. Da, plânsese, a dedus Iris după ce a ascultat: „Iartă-mă că te sun, dar nu ştiu cu cine altcineva aş putea vorbi... În plus, cred că eşti o persoană foarte înţelegătoare şi foarte sensibilă. În fine, iartă-mă că te bat la cap. Nu ştiam cui să-i spun că m-au dat afară de la serviciu şi, proasta de mine, sunt distrusă. Bun, mai sunt şi alte motive, dar prefer să nu le povestesc unui robot”.

Iris a sunat-o imediat:

— Şi eu sunt în şomaj şi te asigur că lucrul ăsta are şi părţile lui bune. De exemplu, ia spune, de când n-ai mai dormit după pofta inimii într-o zi de luni, la sfârşit de ianuarie?

— Cred că niciodată, ca să fiu sinceră. Şi nici n-am ieşit in oraş până seara târziu într-o zi de miercuri – ăsta ar putea fi alt avantaj, nu?

— Aş zice că da.

— Ce faci diseară?

Luată prin surprindere, Iris nu a fost deloc evazivă, aşa cum făcuse cu Olivier.

— Nimic, în afară de a încerca să găsesc vreun sens la tot ce mi se întâmplă.

— Atunci, putem s-o facem împreună. Eu o să caut un sens

pentru viaţa ta, iar tu, pentru a mea. Ce zici?

— Mi se pare corect.

— Perfect, atunci, la nouă sunt la tine?

— Grozav. Auzi... nu ştiu dacă are legătură cu numele tău, dar pentru mine ai fost un înger. Ştii ce e un înger?

— Un înger e cel care te salvează de la cădere învăţându-te să zbori, a răspuns rapid Ángela. Pe diseară!

Câinele o privea întrebător. Era cazul să-i facă o bucurie prietenului patruped, drept care l-a scos la plimbare.

S-a dus special la podul de peste calea ferată. S-a oprit şi s-a uitat în jos, aducându-şi aminte de ultima dată când fusese acolo. Nu trecuse foarte mult de la acea zi de duminică, dar acum se simţea schimbată, parcă era alt om. Piratul a scos un lătrat înciudat şi a tras de lesă.

„Un înger e cel care te salvează de la cădere învăţându-te să zbori”, şi-a amintit Iris. După care şi-a spus: „Locul ăsta e plin de îngeri”. Şi a luat-o spre casă. Era pregătită pentru prima seară de prietenie din viaţa ei.

Seara celor patru dorinţe îndeplinite

În timp ce se plimbau fără un ţel anume, Ángela i-a povestit capitolele cele mai dramatice din viaţa ei, care erau şi cele mai noi:

— De când mă ştiu am fost o romantică incurabilă, sunt incapabilă să-mi ascund sentimentele. Nu lucram nici de o lună la agenţia imobiliară când m-am amorezat de şeful meu. O nenorocire! Imediat omul a început să-mi arunce ocheade pline de înţeles şi să aranjeze astfel lucrurile ca să ne vedem între patru ochi în diverse locuri, chipurile în interes de serviciu. O agenţie imobiliară e ideală pentru întâlniri clandestine între colegi: există apartamente disponibile peste tot. Într-o sâmbătă dimineaţă m-a chemat la o vilă superbă de la marginea oraşului, iar când am ajuns acolo mi-a mărturisit că n-avea să vină niciun client, că mă chemase pentru că era nebun după mine şi trebuia să mi-o spună fără întârziere. Am muşcat momeala şi i-am picat în braţe ca o cretină!

Au luat-o pe o străduţă cufundată în lumina slabă, gălbuie a unor felinare.

— Fireşte, nici nu mi-a trecut prin cap că minţea. Sau că era însurat. Mi se păruse atât de sincer, atât de romantic... Şi atât de neaşteptat! Niciodată nu fusesem îndrăgostită în aşa hal, a fost o surpriză. Dar am trăit-o la maximum, de asta nu-mi pare rău. Au fost două luni fantastice, cu multe întâlniri şi multe atenţii din partea lui.

Finalul a fost la fel de neaşteptat – şi devastator. Cred că a fost provocat de ultima noastră întâlnire, când m-am apucat să-i spun c-o să-l iubesc toată viaţa şi că-mi doream un viitor alături de el. Există bărbaţi care nu suportă verbele conjugate la viitor. Cred că s-a speriat. Logic: e căsătorit – deşi nu-mi spusese asta – şi are doi fii. Ei sunt viitorul.

Brusc, a început să vină la agenţie transformat în alt om. Aparent era acelaşi, la fel de încântător şi de atrăgător, numai că rece ca gheaţa. Se purta cu mine indiferent, eram o simplă angajată – după tot ce trăisem împreună! Timp de cincisprezece zile m-am ţinut tare, credeam c-am să reuşesc să mă port decent, să nu-i fac o scenă. În fond, suntem adulţi şi nu-mi promisese nimic. Mie îmi fusese greu să mă prind mai din timp...

Dar în după-amiaza asta m-au lăsat nervii. Am văzut că-i trage clopotele unei fete nou angajate şi n-am mai suportat. M-am dus la el în birou şi am făcut exact ce-mi promisesem să nu fac: i-am oferit un spectacol ca la carte, am şi plâns. Cred că i-a picat atât de prost, că m-a anunţat imediat că lucrul meu la agenţie nu mai putea continua,

pentru că în trei luni nu vândusem nici măcar un apartament. Culmea e că avea dreptate. Nu mă interesa deloc să lucrez acolo, aveam ochi doar pentru el. Aşa că am acceptat concedierea, lichidarea şi bătaia lui pe umăr, însoţită de urarea: „Sunt sigur c-ai să găseşti o slujbă mai pe gustul tău, îţi doresc succes”.

A făcut o pauză – era gata să plângă –, apoi a spus:

— Precis că n-ai cunoscut o idioată mai mare decât mine.

Iris s-a oprit şi a îmbrăţişat-o. Aşa, deodată, pentru că simţea că de asta avea nevoie prietena ei, care s-a simţit imediat mai bine şi a reuşit să-şi oprească lacrimile.

Se făcuse foarte frig. Pe trotuarul opus, lumina caldă a unui local sclipea îmbietoare ca o reclamă. Uşile erau închise, dar era multă lume înăuntru, de parcă ar fi avut loc o petrecere.

— Intrăm? a propus Ángela de cum s-a simţit mai liniştită.

Nu au stat pe gânduri şi nu au regretat. Înăuntru avea loc un concert live. Un grup format dintr-un pianist, un chitarist şi doi vocalişti – o fată şi un băiat – se afla pe o mică scenă ridicată în fundul localului. Au căutat un loc de unde să urmărească spectacolul şi l-au găsit într-un colţ lângă bar, unde Ángela a cerut două beri.

Iris a închis ochii, delectându-se cu muzica *live*, care o purta departe. A fost atentă la cuvinte:

Forget the past.
Forget what’s next.
You are nowhere and
Everywhere now.[8]

Au stat cam o oră, bând bere, dansând, ba chiar încumetându-se să cânte refrenul la cererea pianistului. La sfârşit, au aplaudat în neştire: se distraseră de minune.

Afară ploua necontenit şi era foarte frig, aşa că au mai stat şi au comandat încă un rând, aşezate la o masă, în timp ce muzicienii îşi strângeau instrumentele.

— Ce curios, a spus Iris, până în seara asta abia dacă puneam piciorul într-un bar, iar acum am impresia că lucrurile cele mai importante din viaţa mea au loc chiar aici.

Ángela asculta, sorbind berea direct din sticlă.

— Trec şi eu printr-o perioadă de schimbări, a continuat Iris, dar mă tem cumva, am o frică absurdă. Viaţa mă înfricoşează, dar nici să continui ca pana acum nu mai suport. Şi nu ştiu cum să scap de amintirile dureroase care nu-mi dau pace. Teamă mi-e că am ajuns la treizeci de ani si m-am înăcrit.

Au stat de vorbă până târziu. Înainte de închidere, patronul le-a adus două cafele. Alături, pe farfurioară, se aflau două pacheţele învelite în staniol.

— Sunt plăcinţele cu răvaş: citiţi cu atenţie ce scrie.

Jocul le-a amuzat, aşa că au desfăcut imediat pacheţelele şi au citit textele.

— Cred că al meu ţi se potriveşte ţie, a spus Iris.

— Exact la asta mă gândeam şi eu. Fii atentă: *Viaţa poate fi înţeleasă privind spre trecut, dar se trăieşte privind spre viitor*. Iată răspunsul la problemele tale, într-o plăcintă!

— Atunci, am şi eu soluţia la problemele tale: *Nu plânge pentru că ceva s-a terminat, zâmbeşte pentru că a existat*.

— Ne-am schimbat destinele, a râs Ángela, exact cum a fost vorba!

— În locul tău, n-aş schimba viaţa ta cu a mea: crede-mă, e ca naiba.

— Aşa cred şi eu despre a mea!

Au început să râdă în hohote, fără să se poată opri. Erau conştiente că era efectul băuturii, dar râdeau întruna, ca nebunele, şi mai abitir după ce patronul încercase să le mai potolească, parcă erau două adolescente care se dădeau în spectacol într-o adunare serioasă.

— Zău, fetelor, potoliţi-vă! Peste câteva minute închidem. Iar afară ninge, dacă n-aţi prins de veste.

Niciuna nu a fost atentă la cântecul care răsuna în bar:

Dreaming with open eyes
Is an art to be learnt
In the secret school of twilight.[9]

Nimeni nu mănâncă îngheţată când afară ninge

— Seara de ieri a fost de-a dreptul magică! a fost primul lucru pe care Iris l-a spus când a sunat Olivier.

— Pentru că a nins?

— Printre altele. Cred că ieri îngerii erau peste tot, fie învăţându-i pe oameni să zboare, fie îndeplinindu-le dorinţele. Ştiai că unii cred în chestiile astea?

— Mă bucur că eşti binedispusă. E grozav, pentru că voiam să-ţi propun o plimbare, ce zici? În definitiv, zăpada ne poartă noroc. Ştiu că ţi-am promis să nu insist, dar o ninsoare ca asta nu cade în fiecare zi.

— Absolut de acord, numai că în dimineaţa asta am ceva de făcut... Dar putem lua masa la prânz într-un loc izolat şi plin de stalactite, s-a grăbit să adauge, simţindu-l dezamăgit.

Cuvintele ei au avut efectul scontat, Olivier a râs un pic nervos, de parcă propunerea l-ar fi luat pe nepregătite, dar a fost de acord şi au stabilit să se vadă peste câteva ore.

Cu toate că se simţea mult mai bine – ultimele zile fuseseră pline de evenimente –, Iris nu uitase că avea de mers la Gelateria Centaurul. Şi cât mai degrabă, pentru ca nu cumva lucrurile să se schimbe şi acolo. Nici nu ştia câtă dreptate avea.

S-a îmbrăcat bine, şi-a pus cizmele cu talpă de cauciuc, n-a uitat fularul şi mănuşile şi a pornit-o pe străzile îngheţate şi înzăpezite. Oraşul era frumos şi necunoscut, de parcă s-ar fi costumat pentru o ocazie specială.

În ciuda frigului, a mers pe jos, ca să se bucure de zăpada proaspăt căzută. Adresa pe care o căuta nu era aproape, dar chiar avea chef să se plimbe. Mai ciudat decât mersul printr-un oraş mediteraneean transformat în peisaj polar era însă că, pe o zi atât de geroasă, se ducea la o gelaterie. Centaurul se afla pe o străduţă pietonală. Un afiş anunţa cu litere roşii că acela era locul. Persienele erau pe jumătate lăsate, dar înăuntru se vedea lumină. Iris s-a apropiat de uşa metalică şi a bătut de trei ori. Zgomotul i s-a părut asemenea unui gong care anunţa un început sau un sfârşit.

A auzit nişte paşi grei care se apropiau; persienele s-au ridicat automat. O femeie robustă, cu obrajii îmbujoraţi a întrebat-o:

— Ce doriţi? E închis.

— Îl caut pe patron.

— Eu sunt, Paula mă numesc.

— Îmi pare bine. Eu sunt Iris.

Şi-au dat mâna. Femeia a privit-o mijindu-şi ochii, de parcă ar fi vrut să o studieze înainte de a o pofti înăuntru.

— Intră, nu sta acolo pe frigul ăsta.

Iris şi-a scuturat zăpada de pe cizme, a intrat şi şi-a scos paltonul, în timp ce femeia cobora storul. Era un local spaţios, zugrăvit în culori vesele. Vitrina alinia un sortiment de îngheţată de diferite culori, dulciuri şi ciocolată. Totul părea foarte nou. Într-un borcan de lângă casa de marcat, Iris a văzut zeci de inimi de ciocolată albă precum cea pe care o adusese aici.

— Trebuia să avem azi inaugurarea, dar pe vremea asta n-ar fi o idee bună, a spus Paula.

— E un loc tare drăguţ, a spus Iris, care începea să se întrebe ce naiba căuta ea acolo.

— Mă bucur că-ţi place şi că eşti prima mea clientă. Cu ce te pot servi? E din partea casei.

— Nu vreau să te deranjez, sincer.

— Niciun deranj, a zâmbit Paula. Spune ce vrei, îmi închipui că nu o îngheţată. O cafea? O ciocolată caldă? Pe frigul ăsta e cel mai potrivit.

Iris a fost de acord. În timp ce pregătea ciocolata, a întrebat-o cum de ajunsese tocmai aici.

— Să zicem că localul mi-a fost recomandat de cineva care mă cunoaşte foarte bine şi care mi-a dat asta – i-a arătat inima de ciocolată albă.

— Aha. Trebuie că e o persoană foarte dulce, precis că o cunosc. N-a trecut multă lume în timpul lucrărilor care parcă nu se mai terminau.

Înainte ca Iris să apuce s-o întrebe despre cei care trecuseră pe acolo să cumpere o inimă de ciocolată, Paula a continuat:

— Nici nu-ţi poţi închipui în ce hal era totul! Incendiul a distrus tot.

— Incendiul...?

— Sigur, nu ştiai? Că a scris şi în ziare. Când am văzut prima dată localul, era groaznic, un loc dantesc. Dar asta a făcut să-l pot cumpăra: au lăsat din preţ cu condiţia să-l redeschid rapid, însă te asigur că nu a fost uşor să-l transform în ceea ce vezi acum.

Iris s-a uitat în jur, căutând în zadar vreo urmă de incendiu.

— Vino cu mine să-ţi arăt ce-a mai rămas din dezastrul pe care l-am găsit atunci.

Undeva în spate i-a arătat un zid din cărămizi calcinate, unde se vedea un cuptor cu lemne. Alături, un lighean mare de plastic plin cu veselă spartă.

— E tot ce-a rămas din cel mai bun restaurant italienesc din cartier, după spusele clienţilor. Un local foarte căutat şi iubit, sper să

nu se supere pe mine că le-am ocupat locul.

Iris s-a uitat mai atent la farfuriile şi platourile ciobite. Erau decorate cu două dungi, una verde şi alta roşie, culorile drapelului Italiei. Iar în mijloc, în aceleaşi culori, un nume cu o semnificaţie imediată şi teribilă:

CAPOLINI

Cu inima bătându-i repede, a întrebat:

— Ai idee unde este patronul restaurantului?

— N-aş putea să-ţi spun. Proprietarul nu mi-a vorbit despre asta, de parcă s-ar fi temut de reacţia mea. Dar cineva mi-a spus că a fost rănit în incendiu, se pare că era aici în noaptea aceea. Mai multe nu ştiu, îmi pare rău.

Iris s-a întors la masa pe care o aştepta ciocolata caldă şi şi-a luat repede geanta.

— Trebuie să plec.

— Te aştept într-o zi fără zăpadă, a spus Paula, dar Iris abia dacă a auzit-o. Îi venea să plângă. A bâiguit un „la revedere” şi un „mulţumesc” şi a plecat spre casă mergând ca o somnambulă.

La jumătatea drumului şi-a dat seama că uitase inima de ciocolată pe masă, dar nu i-a părut rău. Dimpotrivă, i se părea ceva cât se poate de logic.

În definitiv, nu orice loc e potrivit ca să pierzi o inimă, chiar dacă e de ciocolată.

Trecutul miroase a hârtie veche

Doar ziarele vechi şi scrisorile trimise păstrează adevărul trecutului.

Inscripţia asta o citea Iris în timp ce aştepta ca angajatul hemerotecii, un bărbat în cămaşă albă şi ochelari cu rame negre, să-i aducă colecţia de ziare cerută.

Locul mirosea a hârtie veche şi a praf. Ziarele mai vechi erau legate în volume mari, care se aliniau în vitrinele aşezate de jur împrejurul sălii. Cele mai recente erau în altă parte, şi acolo se dusese funcţionarul să le găsească.

— Precis nu preferaţi să căutaţi pe Internet? a întrebat-o, lăsându-i pe masă două tomuri groase.

— Precis.

— Sunt în sala de alături. Dacă aveţi nevoie de mine, apăsaţi butonul acesta, a mai zis bărbatul înainte de a ieşi pe uşile duble de lemn.

Iris a rămas singură, într-o tăcere perfectă. „Ia să vedem", a deschis ea primul tom, începând să citească titlurile evenimentelor petrecute cu şapte luni în urmă.

Nu a fost greu: paginile cu ştiri locale erau colorate diferit. A descoperit destul de repede evenimentul pe care îl căuta:

Un incendiu distruge complet
Pizzeria Capolini

În zorii zilei de ieri, un incendiu accidental a devastat bine-cunoscuta pizzerie Capolini. Focul s-a declanşat la puţin timp după ce patronul a închis localul la ora două noaptea, de la unul dintre cuptoarele cu lemne în care se cocea pizza care făcuse localul celebru. Flăcările s-au extins rapid în bucătărie şi pe pereţii placaţi cu lemn şi au distrus întreg restaurantul. Chemaţi de un vecin, pompierii au ajuns după o jumătate de oră, când deja nu se mai putea face nimic.

Iniţial s-a crezut că nu fuseseră victime, căci stabilimentul era închis şi încuiat. Totuşi, un comunicat ulterior al pompierilor informează că patronul localului, italianul Luca Capolini, a fost rănit grav în incendiu. Acesta a fost dus de urgenţă la Spitalul Del Mar, unde se află sub un pronostic rezervat. Totul pare să ducă la concluzia că omul adormise în încăperea din spate când se declanşase incendiul.

Deasupra titlului, o fotografie arăta cum fusese pizzeria înainte ca focul să o distrugă: două ferestre mari de o parte şi de alta a intrării pe care se afla drapelul italian cu numele de familie al lui Luca. Un loc pe care lumea îl asocia cu distracţia şi mâncarea bună.

Iris citise totul ţinându-şi respiraţia. Nu mai pricepea nimic. Cum de Luca nu-i spusese nimic despre asta? Nici măcar nu pomenise de incendiu. Şi ce coincidentă macabră făcuse să fie dus la acelaşi spital unde se aflau părinţii ei în urma accidentului?

De-abia atunci s-a uitat la data la care avusese loc totul: 8 noiembrie.

A început să plângă ca o fetiţă, fără să se poată opri. A plecat în fugă, lăsând pe masă uriaşul tom deschis şi scaunul tras de la locul lui.

Ajunsă în stradă, a oprit un taxi şi a cerut să fie dusă la Spitalul Del Mar.

„E doar o coincidenţă, n-ar trebui să fiu în halul ăsta", îşi repeta în sinea ei, în timp ce privea pe geam oraşul care defila pe lângă ea. Dar faptul că descoperise că incendiul de la pizzeria lui Luca avusese loc în ziua morţii părinţilor ei, aproape la aceeaşi oră, o neliniştise peste măsură.

Când în zare se vedea de-acum clădirea spitalului, şi-a amintit de inscripţia de la hemerotecă: „Poate că e în sfârşit momentul să las în urmă trecutul", şi-a mai zis.

Trecând pragul adevărului

Nu vom zâmbi niciodată acolo unde am fost nefericiţi.

Iar Spitalul Del Mar era pentru Iris un asemenea loc. Îşi amintea de parcă ar fi fost ieri dimineaţa fatidică în care primise groaznica veste: „Vă sunăm de la Spitalul Del Mar. Părinţii dumneavoastră au avut un accident de maşină şi au fost internaţi în urmă cu o oră”.

Între somn şi un început de trezie, Iris întrebase cu un firicel de voce dacă erau bine; frica de ce era mai rău a cuprins-o auzind de la capătul celălalt al firului glasul care îi spunea, pe un ton mâhnit, că prefera să o informeze personal.

Fusese drumul cel mai atroce din viaţa ei – nesiguranţă şi presimţiri sumbre, asaltată pentru prima dată de o senzaţie de gol şi de pierdere absolută. În timp ce o voce interioară nu înceta să-i repete: „N-am să ajung la timp, n-am să ajung la timp”. Şi încă nu ştia că mare parte din acea senzaţie n-avea s-o părăsească multă vreme.

De cum a întâlnit-o pe doctoriţa de gardă, cele mai negre bănuieli i s-au confirmat. Nu şi-a mai găsit părinţii în viaţă. Muriseră la puţin timp după internare, împreună, aşa cum făcuseră totul în viaţă.

Acum, trecând pragul spitalului, amintirile îi strângeau inima.

La biroul de informaţii a întrebat o infirmieră grăbită unde se aflau pacienţii cu arsuri.

— Aveţi o rudă internată aici?

— Da, a minţit ea.

— Întrebaţi-o pe sora de la capătul culoarului, i-a spus femeia făcându-i semn să o ia la dreapta.

Acolo a dat de o tipă la fel de antipatică. I-a repetat întrebarea.

— Cum se numeşte persoana? a vrut să ştie infirmiera, o femeie nu tocmai tânără, cu cearcăne adânci şi uniformă verde.

— Luca Capolini. Dar cred că a fost deja externat.

De fapt, Iris era sigură, doar îl cunoscuse pe Luca la săptămâni bune după accidentul despre care citise în ziar. Arsurile nu puteau fi grave – probabil că fusese internat pentru asfixie mai ales că nu văzuse nicio urmă de arsură pe chipul şi mâinile sale. Oricum, spitalul era singura pistă care-o putea duce la el.

Femeia a tastat numele şi s-a uitat pe ecran.

— Sigur acesta e numele?

— Nu îl găsiţi?

Infirmiera a privit-o peste ochelari.

— Aşteptaţi puţin, a zis şi a intrat într-un birou alăturat.

Iris a rămas singură şi plină de nelinişti, întrebându-se oare ce se întâmpla. A fost tentată să se uite pe ecran, dar n-a îndrăznit. Femeia a revenit repede:

— Urmaţi-mă, vă rog.

Docilă, a mers după ea de-a lungul unui culoar interminabil până la o sală de aşteptare cu pereţi albi şi fotolii confortabile.

— Aşteptaţi un minut, o să vină imediat medicul, i-a spus infirmiera înainte de a pleca.

Iris s-a aşezat, nedumerită şi nervoasă. Se simţea, brusc, ridicolă. Şi dacă dă de Luca, ce va face? O să-l întrebe de ce dispăruse fără să-şi ia la revedere? O să-i spună că era îndrăgostită de el? A clătinat din cap în semn de refuz, zicându-şi: „Trebuie să învăţ să nu mai acţionez impulsiv".

În timp ce se uita distrată spre uşă, i s-a părut că vede o siluetă subţire şi distinsă, un bărbat cu plete cărunte. În halat alb, dar sub care se zăreau hainele roase bine cunoscute. Magicianul, cu siguranţă. A ieşit pe culoar, dar omul dispăruse ca un miraj. „Cred că o iau razna", şi-a zis exact când îşi făcea apariţia medicul.

— Sunteţi Iris? Mi s-a spus că aţi întrebat de domnul Capolini. Sunteţi rude?

— Nu, prieteni.

— Înţeleg. Luaţi loc, vă rog. Cred că nu aţi aflat nişte lucruri, i-a spus doctorul, un tip între două vârste, proaspăt ras, cu ochi albaştri, afabil şi plăcut, care a reuşit să o liniştească cât de cât. Trebuie să recunosc că sunt puţin nedumerit: domnul Capolini a stat la noi o vreme fără ca cineva să se intereseze de el. Credeam că nu are pe nimeni. Un lucru trist, fireşte. Nimeni nu trebuie să fie singur în clipele cele mai grele, nu-i aşa?

— Bineînţeles, i-a dat Iris dreptate.

— Aşa că vizita dumneavoastră e un semn bun. Deşi tardiv, e bine de ştiut că cineva se gândeşte la el.

— Tardiv...?

— Aici vine clipa cea mai dureroasă, cea a adevărului care nu mai poate fi ascuns.

I-a căutat privirile şi şi-a pus o mână peste ale ei. Nu părea obişnuit să dea veşti rele. Poate că nimeni nu se obişnuieşte cu aşa ceva.

— Domnul Capolini a murit acum două săptămâni...

— Nu se poate! Două săptămâni? Nu, imposibil!...

— Corpul i-a cedat în cele din urmă, dar încă de la internare speranţele erau puţine. Prea puţini supravieţuiesc după o comă prelungită. Nici măcar oameni tineri ca el.

Ochii ei s-au umplut de lacrimi.

— Regret nespus, sincer, aş fi vrut să vă dau veşti mai bune.

— Când... în ce zi a murit?

— Într-o duminică după-amiaza. Prima după Crăciun.

Iris îşi amintea perfect acea duminică. Ziua în care viaţa ei începuse să se schimbe. Când îl cunoscuse pe Luca la *Cel mai frumos loc din lume e chiar aici*. Când un înger o oprise să se arunce de pe pod peste şinele de tren. Îşi amintea perfect şi ora.

— Lăsaţi-mă să ghicesc. A murit la ora cinci după-amiază, a spus cu un tremur în glas.

— Exact. Chiar eu am semnat certificatul de deces.

Trebuia să plece de acolo, şi repede. A bâiguit un „mulţumesc pentru tot" inaudibil. Trebuia să iasă la aer, să simtă frigul pe obraz. Nici nu a auzit ce spunea doctorul cel amabil:

— Cel care are pe cineva să-l plângă nu e chiar atât de singur...

Pe culoarul cel lung inima îi bătea nebuneşte şi lacrimile îi înceţoşau privirea. A cuprins-o ameţeala, trebuia să se aşeze. A văzut în dreapta uşa unei toalete şi a intrat. Semiîntunericul i-a făcut bine. Şi-a dat cu apă rece pe faţă, refuzând să se uite în oglindă ca să nu-şi vadă chipul. S-a aşezat pe băncuţa din colţ şi a inspirat adânc. „Doar o clipă", şi-a zis.

Imediat, a început să se simtă mai bine, de parcă s-ar fi depărtat de lume. Sau de parcă ar fi început să înţeleagă aspectele mai complexe ale vieţii.

Fericirea e o pasăre care ştie să zboare

„Bună, Iris, sunt eu, Luca. Nu deschide ochii. Nu te mişca. Există lucruri care se petrec doar în prezent, îţi aminteşti? De exemplu, povestea asta pe care vreau să ţi-o spun. E povestea unui sfârşit, dar n-ai voie să te întristezi. Nu e o dramă, dimpotrivă. O să-ţi povestesc cum poţi găsi frumuseţea în ultima clipă, când ai renunţat s-o mai cauţi. Prin urmare, e o poveste veselă.

Imaginează-ţi că intri într-o încăpere în care un bărbat tânăr, care ţi-e şi prieten, îşi trăieşte ultimele minute. Imaginează-ţi că-l iei de mână, plângi pentru el şi, cu sufletul făcut ţăndări, îi spui că o să-ţi fie dor de el. În secunda următoare, prietenul tău moare. N-a deschis ochii, dar tu ştii că a apucat să-şi ia rămas-bun, pentru că ţi s-a părut că îţi strângea uşor mâna. Un gest cald, deşi imperceptibil. Şi ştii că ultimele tale cuvinte l-au ajutat să plece mai liniştit şi infinit mai fericit.

E momentul să afli că bărbatul ăsta a fost o fiinţă arogantă, mânată de două idei fixe: femeile şi banii. De-a lungul vieţii i-a dezamăgit pe toţi cei din jurul său, începând cu propriii săi părinţi, care ani în şir au aşteptat un singur lucru: un semn că se gândea măcar un pic la ei. Deşi absolut nemeritat, în dragoste a avut mai mult noroc decât majoritatea oamenilor. A cunoscut o fată minunată, care-l iubea sincer, dar el n-a fost în stare să aprecieze norocul care dăduse peste el.

Astfel că în clipa morţii era singur, doar cu infirmiera de noapte pe care nu o văzuse niciodată. În timp ce i se părea că înaintează printr-un tunel foarte lung către o lumină strălucitoare, ultimul lui gând a fost că i-ar fi plăcut să sufere cineva pentru moartea lui şi să-l plângă. Un gând care în alte condiţii l-ar fi făcut să roşească de ruşine, găsindu-l potrivit altora, nu lui. După care şi-a zis că aşa ceva nu avea sens, că nu se mai putea face nimic.

Numai că partea esenţială din povestea asta de-abia începea, oricât de ciudat ar putea să pară. În tunelul acela mai erau şi alţii, nu era singur. S-a apropiat de un cuplu între două vârste, un bărbat şi o femeie cu feţe senine, în ciuda tristeţii, care i-au spus că maşina lor se izbise de un camion uriaş. Fuseseră aduşi la spital, dar muriseră.

Era atât de ciudat să audă voci. Nu se auzeau ca în viaţă, păreau mai curând să provină din lumea viselor, din propria sa imaginaţie. Aşa auzise el că se strecoară morţii în lumea celor vii. Cei doi i-au mai spus că regretul lor era că nu-şi putuseră lua rămas-bun de la fiinţa pe care o iubeau cel mai mult pe lume, singura lor fiică, Iris.

«Cei care pleacă fără să-şi ia rămas-bun nu pleacă niciodată de tot», a spus bărbatul. «Iar ca să fii fericit trebuie să-ţi laşi morţii să plece.» «Şi să rămâi cu cei vii», a adăugat femeia. După care au spus aproape într-un glas şi cu multă tristeţe: «Pentru fiica noastră fericirea a fost mereu precum o pasăre. Îi era frică să n-o sperie şi să-şi ia zborul».

Tânărul care tocmai murise a înţeles un lucru: cei doi, care trăiseră o viaţă unul lângă celălalt, aveau acum o singură dorinţă, fericirea fiicei lor. Ce noroc pe ei că aveau ceva care să-i unească chiar şi dincolo de lumea celor vii!

După care au dispărut, sau nu le-a mai auzit el vocile, nu era foarte clar ce se petrece. Cert este că din acea întâlnire fantasmatică omul a învăţat cea mai importantă lecţie: şi-a dat seama că trecerea sa prin lume fusese complet lipsită de sens, pentru că nu făcuse pe nimeni fericit. Aşa că şi-a dorit imposibilul, să aibă ocazia să îndrepte lucrurile.

Şi atunci s-a petrecut ceva şi mai ciudat. Fără să ştie cum, s-a pomenit într-un loc unde magia încă părea posibilă. Acolo a întâlnit o femeie cu suflet frumos. De cum i-a aflat numele, a înţeles că i se oferea o a doua şansă, pe care nu trebuia să o piardă. O şansă pentru el, dar şi pentru a îndeplini ultima dorinţă a acelor părinţi preocupaţi de viitoarea fericire a singurei lor fiice. După care va pleca definitiv. Încă nu ştia cum, dar voia să facă asta cât mai bine posibil. Acum tu trebuie să decizi dacă a făcut bine sau, dimpotrivă, a zbârcit-o încă o dată."

Iris avea ochii în lacrimi. „Deci ei te-au trimis..." s-a auzit spunând ca de departe. „Iar tu i-ai ajutat să se ducă liniştiţi. Şi m-ai salvat şi pe mine. Voiam să-ţi mulţumesc înainte de a-ţi spune adio. Pleci?"

N-a mai răspuns nimeni. S-a deschis uşa şi cineva a aprins lumina. Orbită, a văzut cum o femeie corpolentă în halat albastru împingea înăuntru căruciorul pentru curăţenie.

— Vai, scuze, vă simţiţi bine?

— Da, da, s-a ridicat Iris repede. Cred că am avut o ameţeală, dar acum mi-a trecut.

Afară, frigul a readus-o la realitate şi i-a uscat ultimele lacrimi. L-a rugat pe taximetrist să o ducă pe drumul de lângă mare. Voia să mai vadă o dată apartamentul pe care-l vizitase împreună cu Olivier, să se apropie de fericire încet, fără grabă.

„Ca să nu-şi ia zborul de cum mă vede", şi-a zis îndreptându-se apoi spre o casă pe care nu o mai simţea ca fiind a ei.

Ce împachetezi din viaţă când te muţi

„Iris, scumpo, sunt eu, Ángela. Îl ţii minte pe domnul acela foarte înalt care a venit să-ţi vadă casa, neamţul? M-a sunat să-mi spună că vrea să cumpere apartamentul. Îi convine preţul şi e destul de grăbit. Săracul de el, nu ştia că nu mai lucrez la agenţia imobiliară. În fine, porcul ăla de fost şef al meu o să te sune el ca să-ţi spună. Eu voiam doar să ştii că sunt gata să te ajut să ambalezi lucrurile în cutii. Sunt o adevărată expertă în împachetat viaţa şi plecat în altă parte. Ah, uitam, să fie într-un ceas bun!”

Al doilea mesaj era de la agenţia imobiliară: un glas masculin care îi comunica, pe un ton serios şi neutru, ceea ce tocmai îi spusese Ángela, adăugând: „Clientul vrea să mai vadă o dată casa înainte de a comanda mobila. Noi aşteptăm să ne sunaţi ca să începem formalităţile”.

Ultimul mesaj era de la Olivier, iar tonul nu era deloc vesel: „Bună, prinţeso. Ştiu bine că unul dintre defectele mele e că nu-mi dau seama când devin pisălog. Îmi pare rău, nu voiam să te plictiseşti de mine atât de repede, te consider o femeie atât de deosebită de cele pe care le-am cunoscut, atât de specială... Vezi, iar sunt pisălog. Nu mă învăţ minte nici măcar atunci când mi se dau papucii... În fine... Ai grijă de tine şi fii fericită. Lumea e mult mai tristă fără tine”.

Mesajul i-a accelerat bătăile inimii. Uitase de întâlnirea lor de la prânz, cu toate evenimentele de care avusese parte peste zi. Şi l-a imaginat aşteptând ore în şir în faţa intrării, întrebându-se ce se întâmplase şi, după cum tocmai auzise, extrăgând propriile sale concluzii înainte de a se da bătut. Tocmai acum, când începea să simtă ceva pentru el... „Şi totuşi, ce cuvinte frumoase a găsit”, şi-a spus ea cu admiraţie.

Dar până la Olivier, mai avea ceva urgent de rezolvat. A format numărul agenţiei şi a cerut să vorbească cu şeful. La telefon s-a auzit acelaşi glas monoton pe care-l ştia de pe robot. Încercând să nu-i tremure vocea, Iris i-a spus:

— Vreau ca tot agenta care a venit prima dată cu acest client să-l însoţească şi acum.

Cu tonul acela sigur pe el, patronul agenţiei i-a explicat că persoana la care se referea nu mai lucra acolo, dar că avea să trimită alt agent.

— Nu mi se pare corect, l-a întrerupt ea. Fata aceea, nu i-am reţinut numele...

— Ángela.

— Exact, Ángela, mi s-a părut foarte competentă. Meritul este al ei în totalitate.

Omul începea să se enerveze:

— Regret, dar nu e posibil. V-am spus doar că nu mai lucrează la noi.

— Atunci, nu mai vând casa. Spuneţi-i clientului că m-am răzgândit. Bună seara – şi a închis.

Nu era stilul ei, îi tremurau mâinile, dar era convinsă că procedase bine, că Ángela avea să primească ceea ce i se cuvenea şi că cel din cauza căruia rămăsese fără slujbă avea să o sune. A aşteptat puţin lângă telefon, dar n-a sunat nimeni. Lângă ea, Piratul o privea întrebător.

— Bine, e rândul tău, i-a spus în timp ce apuca lesa, facem o plimbare, dar o să fie scurtă.

Şi scurtă a fost, cât să lase timp câinelui să-şi dezmorţească labele şi să-şi facă nevoile. S-au întors acasă după câteva minute, iar patrupedul a înţeles că stăpâna sa era tare ocupată în ziua aceea.

Iris a făcut un duş, apoi s-a îmbrăcat şi când se pregătea să iasă, a sunat telefonul. Era Ángela:

— Pot să aflu cum ai reuşit?

— Nu înţeleg.

— M-a sunat! Ca să-şi ceară scuze şi să mă anunţe că o să mă ocup de vânzarea apartamentului tău. Şi chiar n-ai nicio legătură?

— Eu? Deloc! Presupun că s-a căit. Păi, nu se spune că bărbaţii se întorc mereu?

Deloc convinsă, femeia a întrebat:

— Pot să te invit diseară la cină ca să-ţi mulţumesc?

— Am alte planuri pentru diseară, dar vreau să-ţi cer o favoare.

— Orice vrei, doar spune!

— Mai ai cheile de la depozitul ăla la care am fost noi?

— Din întâmplare, da: când iubitul meu şef m-a concediat, am uitat să i le înapoiez.

— Îmi închipuiam eu. Te-ar deranja dacă...?

— S-a făcut. La ce oră vrei să mergem?

— În noaptea asta, mai târziu, pe la ora două, ce zici?

— Eşti fiinţa cea mai ciudată pe care am cunoscut-o vreodată, dar poţi conta pe mine, i-a replicat Ángela. Pentru o prietenă ca tine merită să fac noapte albă.

Iris s-a aranjat repede, în timp ce în cap îi răsuna cuvântul „prietenă”, lucru care o bucura nespus. Era pentru prima dată când cineva o considera astfel, şi asta o făcea teribil de fericită, fără să ştie de ce.

Resemnat, Piratul o privea cu coada ochiului, întins pe jos şi oftând prelung înaintea perspectivei unei nopţi petrecute în

singurătate. „Urează-mi succes”, i-a zis Iris, deja în vestibul şi cu cheile în mână. În ultima clipă, s-a întors şi i-a mai spus:

— S-ar putea să mă întorc destul de târziu. Îţi dau voie să faci pipi pe covorul ăsta vechi şi urât, ca să nu fie nevoie să-l luăm în casa cea nouă, l-a mângâiat ea pe cap.

A mai aruncat o privire prin casă şi a ştiut că tot ce merita să ia la mutarea asta din viaţa cea veche erau câinele cel răbdător şi pe ea însăşi.

Pentru ca totul să fie perfect nu lipsea decât Olivier.

În căutarea perfecţiunii eterne

— Îmi închipuiam eu c-am să te găsesc aici, a spus Iris când a auzit glasul lui Olivier răspunzând la interfonul adăpostului pentru câini. Dacă-mi accepţi scuzele, te invit la cină.

— Sigur, prinţesă, cobor imediat.

Părea cam abătut. Ochii nu-i mai străluceau ca de obicei, iar zâmbetul era forţat.

— Am fost o proastă. Mă înverşunam să caut fericirea undeva departe, uitând că poate fi la doi paşi.

— Ştii, pe când eram la Osaka mi-am notat un haiku de Fusei care-mi place tare mult: „Cireşi în fapt de seară / Cu cât mă depărtez de ei / Cu atât mă întorc mai des să-i privesc". Apropo, ştii ce e acela un haiku?

— Bineînţeles! Chiar am scris şi eu unul.

Asta a părut să-l amuze pe veterinar. Parcă nu mai era atât de cenuşiu la faţă.

— Ai darul să mă surprinzi mereu. Asta merită altă cină la un restaurant japonez, unul special. Mergem?

Au mers până în centru. Olivier a lăsat maşina într-o parcare, apoi a dus-o pe străduţele înguste ale oraşului ascuns, niciodată căutat de turişti şi evitat până şi de localnici. Undeva, după un colţ, au zărit o uşă simplă de lemn luminată de un felinar roşu de hârtie.

— Am ajuns. Nici măcar nu are un nume. Patronii preferă ca obişnuiţii localului să-l numească simplu *Himitsu*, adică „secret". Nu e atât un restaurant, cât o frăţie ascunsă. Aici toţi ne cunoaştem între noi.

De cum a intrat, Iris şi-a dat seama că locul era deosebit. Olivier i-a făcut semn să se descalţe şi să-şi lase pantofii la uşă. Apoi a salutat-o cu o plecăciune adâncă pe japoneza în vârstă care aştepta în micul vestibul. Au urmat-o într-un salon mititel, cu numai trei mese de lemn, unde doar una era ocupată de altă pereche. Pe pereţi, gravuri japoneze înfăţişând oceanul învolburat şi zăpezile de pe muntele Fuji.

— Am decis să închiriez apartamentul pe care mi l-ai arătat. Fireşte, dacă amicul tău îşi menţine oferta. Aveai dreptate: e casa visurilor mele.

Olivier a scos mobilul şi l-a sunat imediat pe proprietar. După două minute, apartamentul era al ei.

— Te ajut cu mutarea, abia aştept! a exclamat entuziasmat.

În mai puţin de două ore, el era a doua persoană care se oferea pentru o corvoadă deloc plăcută. Iris şi-a zis că cineva care are doi

prieteni dispuşi s-o ajute să se mute nu este un om singur.

— Nu-mi iau mare lucru, ca să nu am prea multe de împachetat. Şi ca să urmez sfatul pe care mi l-a dat un ceas.

La privirile lui nedumerite, a scos din buzunar vechitura aceea de ceas oprită la ora douăsprezece fix şi l-a pus pe masă.

— E un ceas magic. Merge, şi nu merge. Înăuntru are o inscripţie care spune „Lasă în urmă trecutul şi prezentul va porni". E un hârb destul de misterios, nu ţi se pare?

Olivier a dus ceasul la ureche:

— Dar ticăie.

— Un ticăit din altă lume, a nuanţat Iris.

— Sau dintr-un loc de departe, precum restaurantul în care ne aflăm.

Bătrâna care-i primise la intrare le-a adus supă miso şi o farfurie plină cu teci verzi.

— Astea sunt *edamame*, i-a explicat Olivier, aperitivul preferat al japonezilor. Seamănă cu fasolea verde, dar sunt teci de soia. Mănânci doar boabele.

Iris a luat o teacă şi a supt o boabă de un verde strălucitor. Era caldă şi uşor sărată.

— În Japonia e lucru obişnuit să vezi lumea uitându-se la televizor cu un castron cu soia în faţă. Oricum, e mult mai sănătoasă decât floricelele de porumb. Apropo, spuneai că ai să-mi dai trei veşti bune. Una e cea cu apartamentul. Care sunt celelalte două?

— Cea de-a doua e că au rămas doar două dorinţe de pe listă. Berea Ebisu mi-a purtat noroc, aşa cum spuneai.

Olivier a ridicat mâna şi a cerut vesel:

— Avem urgentă nevoie de două beri Ebisu!

Apoi s-a întors spre ea:

— Va trebui să bem pentru cele două dorinţe încă neîndeplinite. Poţi să-mi spui despre ce este vorba?

Din glasul şi de pe chipul lui dispăruse orice urmă de posomoreală, a constatat Iris. Acum părea mai tânăr decât era, semăna cu adolescentul pe care-l cunoscuse la cabana din munţi... Li s-au adus berile şi două căni de ceramică negricioasă.

— Vreau să-mi vopsesc părul în roşu, a râs ea.

— Închin pentru zilele numărate ale părului tău castaniu, a rostit el teatral în timp ce ciocneau. Şi cealaltă?

— Ultima dorinţă e încă secretă. Dar poate c-ai s-o descoperi.

— Ador secretele! Abia aştept s-o aflu.

În timpul mesei au trăncănit de una şi de alta, savurând rulourile de orez cu somon şi nişte fileuri delicate de ton crud. Când ultimul bol a fost luat de pe masă, Iris s-a dat expertă în bucătăria japoneză, făcându-i cu ochiul:

— Iar acum, ceaiul. Sfârşitul care vine negreşit, precum moartea.

La masă au fost aduse un ceainic din fontă şi două căni rustice, de culori diferite. Încet, Olivier i-a umplut cana, în timp ce îi dădea alte explicaţii de cunoscător:

— Ştiai că în Japonia se crede că pentru a învăţa cum se cuvine ceremonia ceaiului e nevoie de o viaţă de om?... O ceremonie a ceaiului în toată regula poate dura până la patru ore. Şi nu cuprinde doar ceaiul, ci şi o mâncare uşoară, un aranjament floral şi un cod complicat de poziţii şi replici. Am citit undeva că cel care a creat acest ritual a trăit în secolul al XVI-lea. Pesemne că avea mult timp la dispoziţie! Se numea Rikyu, dacă nu mă înşel, şi a definit astfel ceremonia: „O întâlnire, un prilej". Maestrul pretindea că de fiecare dată când îţi bei ceaiul cu cineva trăieşti o experienţă unică şi specială, ceva ce nu se va repeta nicicând exact la fel. În asta rezidă frumuseţea ei.

— Să înţeleg că doar unicitatea poate fi frumoasă? Nu mi se pare drept!

— Dar totul e unic! Dacă te uiţi atent, în natură nimic nu e perfect: tot ce e natural e asimetric şi are termen de expirare. Şi nimic nu e complet, totul fierbe fără preget în marea oală a realităţii. Nimic nu e terminat, iar în asta constă frumuseţea vieţii, zic japonezii: în arta imperfecţiunii. Ei o numesc *wabi-sabi.* Adică imperfecţiunea, temporalul, neterminatul. Tot ce merită osteneala e *wabi-sabi*.

— Văd că la Osaka nu ai studiat doar medicina veterinară, a spus Iris pe un ton admirativ. Dă-mi un exemplu concret de *wabi-sabi*. Să fie ceainicul ăsta?

— Mai curând cele două căni. Sunt făcute din argilă naturală. Au o suprafaţă neregulată şi se tocesc prin uz, dar asta le face şi mai frumoase. Ele sunt *wabi-sabi.*

— Ca şi cina noastră, a şoptit Iris.

Olivier a privit-o drept în ochi. Timpul s-a oprit. Era ca şi cum toată lumea ar fi fost precum ceasul cel vechi de pe masă. Inima ei dădea să-i sară din piept. Avea senzaţia că, privind-o astfel, Olivier îi pătrundea în suflet şi i-l oferea în acelaşi timp pe al său.

— Ţii minte ce ţi-am spus ultima dată, când te-am comparat cu un bol cu orez alb? Ţi-am spus că valoarea lui îi stă în simplitatea şi delicateţea lui, în stare să capteze toate savorile vieţii. Orezul e exact ca tine. Eşti *wabi-sabi*, prinţesă. *Wabi-sabi* în stare pură.

S-au privit în tăcere, electrizaţi de emoţie. Privirea a fost urmată de un sărut. Lumea a dispărut în timp ce buzele li se uneau. Pe urmă, cu pulsul încă accelerat, Iris i-a spus:

— Am ceva pentru tine. E ceva foarte simplu, dar exprimă tot ce simt...

A scos din geantă o hârtie, iar Olivier a citit:

Pana în mâna dreaptă.
Inima în partea stângă.
Iar tu, pretutindeni.

— S-a mototolit, a spus el, ridicând hârtia ca pe o comoară.

— A străbătut un drum lung până să-şi găsească adevăratul stăpân.

Şi înainte ca el să poată spune ceva, l-a sărutat încă o dată:

— Acum n-a mai rămas decât o singură dorinţă.

Viaţa e o stradă cu sens unic

Dar înainte de a pune capăt acelei perioade din viaţa ei atât de plină de emoţii şi descoperiri, Iris trebuia să revină într-un loc special.

S-a întâlnit cu Ángela acolo unde fusese *Cel mai frumos loc din lume e chiar aici.* Avea să-i spună atâtea noutăţi, dar le-a lăsat pe mai târziu şi a întrebat-o:

— Parcă ziceai că ai fost coafeză, nu?

— Aşa e.

— Atunci, ai putea să mă vopseşti? Roşcată crezi c-o să-mi stea bine?

— O să-ţi stea perfect! Bună idee. Chiar mâine cumpăr vopseaua, a spus ea, în timp ce descuia uşa cu o cheie ruginită.

În prag, Iris a oprit-o:

— Te superi dacă te rog să mă laşi singură? Simt nevoia să revin la...

— Nu-mi da explicaţii, între noi nu-şi au rostul. Te aştept aici. Dacă vrei ceva, fluieră!

Vechea sală era luminată doar de felinarele de pe stradă. S-a mirat din nou să nu găsească nici urmă din cafeneaua unde petrecuse clipe atât de frumoase cu Luca, dar acum sentimentele ei erau altele. Locul era la fel de părăsit ca atunci când i-l arătase Ángela, numai că de data asta nu mai exista nicio masă şi n-o aştepta nicio ceaşcă cu ciocolată caldă. Dispăruse şi dulapul cu pachetele „treburilor neterminate".

S-a oprit în mijlocul acestui decor dezolant şi a rămas aşa câteva secunde. Nu s-a întâmplat nimic. A numărat până la zece, până la cincizeci, până la o sută... Parcă nu voia să plece cu mâinile goale. S-a simţit caraghioasă şi a lăsat număratul. Ochii i se obişnuiseră cu întunericul. Tăcerea era compactă, se auzea doar ticăitul slab al ceasului magic.

Dintr-odată, s-a simţit dezamăgită. Venise degeaba. N-avea să se întâmple nimic. Ce proastă fusese să-şi facă iluzii! A mai aruncat o ultimă privire de jur împrejur şi s-a îndreptat spre ieşire. Precis că Ángela o s-o copleşească cu întrebările, iar ea nu avea niciun răspuns.

Întindea mâna spre clanţă, când a tresărit auzind un glas pătrunzător:

— Acum ai aflat ce se întâmplă tot timpul în prezent?

Ar fi recunoscut glasul dintr-o mie. Era al magicianului. Coama lui albă a spart întunericul.

— În afară de magie? a întrebat ea, bucuroasă de revedere.

— Ceva mult mai important.

— Mai importantă decât magia nu e decât fericirea.

— Bingo! a exclamat el, în timp ce de undeva parcă se auzea un zgomot de cimbale. Doamnelor şi domnilor, vă rog să o aplaudaţi pe curajoasa noastră candidată!

I s-a părut că aude nişte aplauze depărtate, în timp ce magul făcea o reverenţă teatrală şi zâmbea mulţumit. Parcă îi spusese odată că „ceea ce contează sunt ovaţiile”.

— Am revenit aici pentru că speram să vă găsesc. Mi s-a părut că vă zăresc la spital... Dumneavoastră eraţi, aşa-i?

— Cu toţii trebuie să ne întoarcem odată acolo unde am fost trişti. Din tristeţe se învaţă multe. Cât despre cafeneaua asta... ai ajuns exact la timp. Eram gata să plec.

— Unde plecaţi?

— Oriunde. Un iluzionist e bine primit peste tot. Arta noastră nu cunoaşte graniţe.

— Voiam să vă mulţumesc. Cred că l-am găsit pe Luca... Ştiaţi că murise, nu?

— Sigur că da, draga mea. Viaţa e o stradă cu sens unic.

— Ştiaţi şi că părinţii mei au plecat fără să-şi ia rămas-bun, drept care nu puteau părăsi această lume liniştiţi, şi că nici eu nu puteam fi fericită.

Magicianul zâmbea, mulţumit de cuvintele ei.

— Nu mă mai tem de moarte, a continuat Iris, nu mi se mai pare atât de tristă ca înainte.

— Asta-i minunat. Moartea e tristă doar pentru cei care n-au avut curajul să trăiască.

— Şi ce e cel mai grozav e că nici de viitor nu mă mai tem.

— „Lasă în urmă trecutul şi prezentul va porni”, nu e aşa? O spune limpede chiar ceasul ăsta al tău.

— E ceva ce nu pricep în ruptul capului. De ce a dispărut cafeneaua asta atât de repede?

— Nu pricepi pentru că îţi pui întrebarea în mod greşit. Problema nu e de ce a dispărut, ci de ce se afla aici când ai venit tu pentru prima dată.

Nedumerită, Iris a ridicat din umeri.

— Îţi aminteşti după-amiaza aceea când ai descoperit *Cel mai frumos loc...*?

— Cum să nu! Una dintre cele mai triste din viaţa mea... Îmi umblau prin cap tot felul de idei ciudate. Aţi fi mirat dacă v-aş spune că voiam să mă sinucid?

— Deloc. Clienţii mei au acelaşi tip de idei, de-aia îmi şi sunt clienţi.

— Păi atunci... *Cel mai frumos loc...* este... ?

— Un loc de trecere. Altfel spus: un soi de sală de aşteptare, unde zăbovesc cei care urmează să treacă dincolo. Vechii greci credeau că după moarte oamenii trebuiau să traverseze o apă într-o barcă condusă de un cârmaci priceput, dar capricios. Dacă-i luăm în serios, cafeneaua ar fi barca, iar eu, barcagiul.

— Prin urmare, toţi clienţii erau...

— Toţi clienţii cafenelei erau călători în trecere. Da, nu te uita aşa la mine, erau morţi.

— Şi de ce nu se aflau şi părinţii mei printre ei?

— Nu toţi au nevoie să aştepte. În plus, din câte ştiu, ei l-au trimis pe Luca cu scopul de a rezolva treburile neterminate. Au plecat liniştiţi. Şi, graţie ţie, aşa a plecat şi Luca.

— Dar eu eram vie!

— Însă viaţa nu te mai interesa.Tocmai ai spus că voiai să te sinucizi.

— Vreţi să spuneţi că, dacă n-aş fi încercat să-mi iau viaţa, dacă aş fi avut planuri şi poftă de viaţă, cafeneaua asta nici n-ar fi existat pentru mine?

— Nu chiar. Îţi spun că astea sunt motivele pentru care a dispărut.

În clipa aceea Iris a auzit un cântec. A ascultat cu atenţie. Atât melodia, cât şi cuvintele i se păreau familiare, de parcă le-ar mai fi auzit. Avea impresia că i se adresau direct:

Heaven after heaven
Our wings are growing
This is such a perfect world
When you're in love.[10]

— A sosit clipa. Trebuie să mă duc, a spus magicianul.

— Staţi, n-am apucat să vă întreb care e secretul ceasului!

Răspunsul a venit ca de departe:

— Nu e niciun secret, Iris. Dă-i voie prezentului să pornească.

A încercat să-i zărească silueta în întuneric, dar plecase de-acum. Magicianul se făcuse nevăzut. Pentru totdeauna, de data asta, a fost ea sigură.

De parcă ar fi vrut să se agaţe de ultimul semn rămas de la cafenea şi de la oamenii de acolo, a scos ceasul din buzunar şi l-a privit.

Secundarul începuse să se mişte. L-a dus la ureche şi a auzit tic-tacul puternic al vieţii.

Prezentul pornise.

Epilog

Iris a deschis ochii când cele dintâi raze ale soarelui pătrundeau în noua ei casă. Era prima ei dimineaţă acolo şi încă nu se obişnuise. Nici măcar cu splendoarea mării care sclipea sub lumina noii zile.

Îl visase pe Luca. În vis, era îmbrăcat tot în alb şi venea spre ea într-o încăpere scăldată în lumină. Se apropia de ea, o săruta uşor pe buze şi îi spunea: „Mulţumită ţie n-o să mai fiu niciodată singur. Şi nici tu, căci din clipa asta sunt îngerul tău păzitor”.

Mai simţea şi acum pe buze gustul acelui sărut. Un pic neliniştită, a avut impresia că, visându-l, comisese o infidelitate. S-a gândit imediat la Olivier. Ce-ar spune dacă i-ar povesti visul? Cum ar interpreta faptul că Luca revenise în gândurile sale şi îi spusese că avea să vegheze la fericirea ei? Dacă se înşelase atunci când luase ultimele decizii? Dacă apartamentul ăsta nu era de fapt locul în care trebuia să fie?

Când s-a mai liniştit puţin, o aromă delicioasă inconfundabilă i-a pătruns în nări. Fără să se mişte din pat, mai întâi a privit lumina reflectată pe tavan, abia apoi a analizat mirosul. Era simplu, îl cunoştea atât de bine: ciocolată.

A sărit din pat şi s-a uitat pe noptieră. Era chiar acolo! O ceaşcă cu ciocolată aburindă, parcă atunci făcută, cu ceva scris pe porţelan. Cu inima bubuindu-i în piept, a citit:

CEL MAI FRUMOS LOC DIN LUME
E CHIAR AICI

Mulţumiri

Îi mulţumim lui Rocío Carmona, entuziasta editoare a acestei cărţi, pentru că a dat viaţă cafenelei magice; domnului doctor Eduard Estivill, pentru povestea cu papagalul şi pentru atâţia ani de optimism şi prietenie; lui Jaume Rosselló, părinte spiritual şi editorul *Călătoriilor lui Índigo,* şi grupului de hoteluri Gurú, pentru că a furnizat banda sonoră a multor pasaje ale acestei istorii.

Le mulţumim de asemenea cititoarelor şi cititorilor care se lasă emoţionaţi de poveşti, pentru că s-au aşezat cu noi la mesele din cafeneaua visurilor.

Notes

[←1] „La sfârşit, dragostea pe care o primeşti e cât cea pe care o dai.” (în engl., în orig.).

[←2]

„Inimă secretă / Din ce eşti tu făcută? / De ce ţi-e atât de frică?” (în engl., în orig.).

[←3]

„Se lasă seara / Stau şi mă uit la copiii care se joacă / Fac ce făceam şi eu la vârsta lor / Ei cred că e ceva nou / Stau şi mă uit la ei / Iar pe obraji îmi curg lacrimi” (în engl., în orig.).

[←4]

„Dacă vrei să înveţi arta haiku-ului / Stai jos. / Viaţa e ceea ce se petrece dincolo de tine / Ia o pană şi o hârtie albă sau, dacă vrei / Palmele tale / Pot fi şi ele o suprafaţă sau două” (în engl., în orig.).

[←5]

„Prinde chiar acum o imagine / O scenă, o senzaţie / Trei rânduri / îţi trebuie ca să le descrii / Să simţi că toate curg în acelaşi râu / Că viaţa ta / E o picătură de ploaie pe care o eliberezi chiar tu” (în engl., în orig.).

[←6]

„Visele sunt gata / Să prindă viaţă / Trebuie doar să le laşi: / Viaţa e o pagină albă / Scrie pe ea ceea ce vrei” (în engl., în orig.).

[←7]

„Unde te duci, / Am întrebat, / Prinţesă suburbană / În seara asta?” (în engl., în orig.).

[←8]

„Uită trecutul / Uită ce va veni / Acum eşti nicăieri / Şi pretutindeni” (în engl., în orig.).

[←9]

„Să visezi cu ochii deschişi / E o artă care se învaţă / La şcoala secretă a asfinţitului” (în engl., în orig.).

[←10]

„Cer după cer / Ne cresc aripi / Lumea asta e perfectă / Când eşti îndrăgostit” (în engl., în orig.).